eul_wid: daw-an

Ἀριστοφάνης ὁ Ἀθηναῖος · Aristophanes of Athens

Clouds

Νεφέλαι

Period: *Κλασική* Classical
Dialect: *Κωμῳδία Ἀττική* Attic Comedy
Domain: *Κωμῳδία* Comedy
Format: *Ἔμμετρος* Verse

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἰοὺ ἰού. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον. ἀπέραντον. οὐδέποθ’ ἡμέρα γενήσεται; καὶ μὴν πάλαι γ’ ἀλεκτρυόνος ἤκουσ’ ἐγώ.

οἱ δ’ οἰκέται ῥέγκουσιν. ἀλλ’ οὐκ ἂν πρὸ τοῦ. ἀπόλοιο δῆτ’, ὦ πόλεμε, πολλῶν οὕνεκα, ὅτ’ οὐδὲ κολάς’ ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας. ἀλλ’ οὐδ’ ὁ χρηστὸς οὑτοσὶ νεανίας ἐγείρεται τῆς νυκτός, ἀλλὰ πέρδεται

ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. ἀλλ’ εἰ δοκεῖ, ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι. ἀλλ’ οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν δακνόμενος ὑπὸ τῆς δαπάνης καὶ τῆς φάτνης καὶ τῶν χρεῶν διὰ τουτονὶ τὸν υἱόν. ὁ δὲ κόμην ἔχων

ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται ὀνειροπολεῖ θ’ ἵππους. ἐγὼ δ’ ἀπόλλυμαι ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας· οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν. ἅπτε παῖ λύχνον κἄκφερε τὸ γραμματεῖον, ἵν’ ἀναγνῶ λαβὼν

ὁπόσοις ὀφείλω καὶ λογίσωμαι τοὺς τόκους. φέρ’ ἴδω, τί ὀφείλω; δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ.

τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; τί ἐχρησάμην; ὅτ’ ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. οἴμοι τάλας, εἴθ’ ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Φίλων, ἀδικεῖς. ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τοῦτ’ ἐστὶ τουτὶ τὸ κακὸν ὅ μ’ ἀπολώλεκεν· ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικήν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ’ ἐλαύνεις δρόμους.

ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν; τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἀμεινίᾳ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀλλ’ ὦ μέλ’ ἐξήλικας ἐμέ γ’ ἐκ τῶν ἐμῶν, ὅτε καὶ δίκας ὤφληκα χἄτεροι τόκου

ἐνεχυράσεσθαί φασιν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἐτεόν, ὦ πάτερ, τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφει τὴν νύχθ’ ὅλην;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

δάκνει μέ τις δήμαρχος ἐκ τῶν στρωμάτων.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἔασον ὦ δαιμόνιε καταδαρθεῖν τί με.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

σὺ δ’ οὖν κάθευδε. τὰ δὲ χρέα ταῦτ’ ἴσθ’ ὅτι

εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται.

φεῦ.

εἴθ’ ὤφελ’ ἡ προμνήστρι’ ἀπολέσθαι κακῶς

ἥτις με γῆμ’ ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα. ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος, εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῇ κείμενος,

βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις καὶ στεμφύλοις. ἔπειτ’ ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους ἀδελφιδῆν ἄγροικος ὢν ἐξ ἄστεως, σεμνήν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην. ταύτην ὅτ’ ἐγάμουν, συγκατεκλινόμην ἐγὼ

ὄζων τρυγός, τρασιᾶς, ἐρίων, περιουσίας, ἡ δ’ αὖ μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων, δαπάνης, λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος. οὐ μὴν ἐρῶ γ’ ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ’ ἐσπάθα, ἐγὼ δ’ ἂν αὐτῇ θοἰμάτιον δεικνὺς τοδὶ

πρόφασιν ἔφασκον· ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς.

ΟΙΚΕΤΗΣ

ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ’ ἐν τῷ λύχνῳ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οἴμοι. τί γάρ μοι τὸν πότην ἧπτες λύχνον; δεῦρ’ ἔλθ’ ἵνα κλάῃς.

ΟΙΚΕΤΗΣ

διὰ τί δῆτα κλαύσομαι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων.

μετὰ ταῦθ’, ὅπως νῷν ἐγένεθ’ υἱὸς οὑτοσί, ἐμοί τε δὴ καὶ τῇ γυναικὶ τἀγαθῇ, περὶ τοὐνόματος δὴ ’ντεῦθεν ἐλοιδορούμεθα. ἡ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα, Ξάνθιππον ἢ Χάριππον ἢ Καλλιππίδην,

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου ’τιθέμην Φειδωνίδην. τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ’· εἶτα τῷ χρόνῳ κοινῇ ξυνέβημεν κἀθέμεθα Φειδιππίδην. τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνους’ ἐκορίζετο· “ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ’ ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν,

70 ὥσπερ Μεγακλέης, ξυστίδ’ ἔχων—” ἐγὼ δ’ ἔφην· “ὅταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ φελλέως, ὥσπερ ὁ πατήρ σου, διφθέραν ἐνημμένος—”. ἀλλ’ οὐκ ἐπείθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγοις, ἀλλ’ ἵππερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων.

75 νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων ὁδοῦ μίαν ηὗρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ, ἣν ἢν ἀναπείσω τουτονί, σωθήσομαι. ἀλλ’ ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι. πῶς δῆτ’ ἂν ἥδιστ’ αὐτὸν ἐπεγείραιμι; πῶς;

80 Φειδιππίδη, Φειδιππίδιον.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

80 τί, ὦ πάτερ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

80 κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

80 ἰδού. τί ἐστιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

82 εἰπέ μοι, φιλεῖς ἐμέ;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

82 νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν ἵππιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

82 μή μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν ἵππιον·

85 οὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἴτιός μοι τῶν κακῶν. ἀλλ’ εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ’ ὄντως φιλεῖς, ὦ παῖ, πιθοῦ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

87 τί οὖν πίθωμαι δῆτά σοι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

87 ἔκτρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους καὶ μάνθαν’ ἐλθὼν ἃν ἐγὼ παραινέσω.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

90 λέγε δή, τί κελεύεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

90 καί τι πείσει;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

90 πείσομαι, νὴ τὸν Διόνυσον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

91 δεῦρό νυν ἀπόβλεπε. ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τοἰκίδιον;

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ὁρῶ. τί οὖν τοῦτ’ ἐστὶν ἐτεόν, ὦ πάτερ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ψυχῶν σοφῶν τοῦτ’ ἐστὶ φροντιστήριον.

ἐνταῦθ’ ἐνοικοῦς’ ἄνδρες οἳ τὸν οὐρανὸν λέγοντες ἀναπείθουσιν ὡς ἔστιν πνιγεύς, κἄστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος, ἡμεῖς δ’ ἄνθρακες. οὗτοι διδάσκους’, ἀργύριον ἤν τις διδῷ, λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κἄδικα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

εἰσὶν δὲ τίνες;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐκ οἶδ’ ἀκριβῶς τοὔνομα. μεριμνοφροντισταὶ καλοί τε κἀγαθοί.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

αἰβοῖ, πονηροί γ’, οἶδα. τοὺς ἀλαζόνας, τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις, ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἢ ἤ, σιώπα. μηδὲν εἴπῃς νήπιον. ἀλλ’ εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων, τούτων γενοῦ μοι, σχασάμενος τὴν ἱππικήν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

οὐκ ἂν μὰ τὸν Διόνυσον εἰ δοίης γέ μοι τοὺς Φασιανοὺς οὓς τρέφει Λεωγόρας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἴθ’, ἀντιβολῶ ς’, ὦ φίλτατ’ ἀνθρώπων ἐμοί, ἐλθὼν διδάσκου.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

καὶ τί σοι μαθήσομαι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

εἶναι παρ’ αὐτοῖς φασὶν ἄμφω τὼ λόγω, τὸν κρείττον’, ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥττονα. τούτοιν τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν, τὸν ἥττονα,

νικᾶν λέγοντά φασι τἀδικώτερα. ἢν οὖν μάθῃς μοι τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον, ἃ νῦν ὀφείλω διὰ σέ, τούτων τῶν χρεῶν οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ’ ἂν ὀβολὸν οὐδενί.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

οὐκ ἂν πιθοίμην· οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
τοὺς ἱππέας τὸ χρῶμα διακεκναισμένος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐκ ἄρα μὰ τὴν Δήμητρα τῶν γ’ ἐμῶν ἔδει οὔτ’ αὐτὸς οὔθ’ ὁ ζύγιος οὔθ’ ὁ σαμφόρας,
ἀλλ’ ἐξελῶ ς’ εἰς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ἀλλ’ οὐ περιόψεταί μ’ ὁ θεῖος Μεγακλέης
ἄνιππον. ἀλλ’ εἴσειμι, σοῦ δ’ οὐ φροντιῶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀλλ’ οὐδ’ ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι, ἀλλ’ εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς διδάξομαι αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. πῶς οὖν γέρων ὢν κἀπιλήσμων καὶ βραδὺς
λόγων ἀκριβῶν σκινδαλάμους μαθήσομαι; ἰτητέον. τί ταῦτ’ ἔχων στραγγεύομαι ἀλλ’ οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν; παῖ, παιδίον.

ΜΑΘΗΤΗΣ

βάλλ’ εἰς κόρακας. τίς ἐσθ’ ὁ κόψας τὴν θύραν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Φείδωνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικυννόθεν.

ΜΑΘΗΤΗΣ

ἀμαθής γε νὴ Δί’, ὅστις οὑτωσὶ σφόδρα ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας καὶ φροντίδ’ ἐξήμβλωκας ἐξηυρημένην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

σύγγνωθί μοι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν. ἀλλ’ εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον.

ΜΑΘΗΤΗΣ

ἀλλ’ οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

λέγε νυν ἐμοὶ θαρρῶν· ἐγὼ γὰρ οὑτοσὶ ἥκω μαθητὴς εἰς τὸ φροντιστήριον.

ΜΑΘΗΤΗΣ

λέξω, νομίσαι δὲ ταῦτα χρὴ μυστήρια.
ἀνήρετ’ ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
ψύλλαν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας. δακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὀφρῦν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν Σωκράτους ἀφήλατο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

πῶς δῆτα διεμέτρησε;

ΜΑΘΗΤΗΣ

δεξιώτατα. κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν
ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε, κᾆτα ψυχείσῃ περιέφυσαν Περσικαί. ταύτας ὑπολύσας ἀνεμέτρει τὸ χωρίον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

ΜΑΘΗΤΗΣ

τί δῆτ’ ἄν, ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

φρόντισμα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ποῖον; ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.

ΜΑΘΗΤΗΣ

ἀνήρετ’ αὐτὸν Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ’ ᾄδειν ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί δῆτ’ ἐκεῖνος εἶπε περὶ τῆς ἐμπίδος;

ΜΑΘΗΤΗΣ

ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος στενόν, διὰ λεπτοῦ δ’ ὄντος αὐτοῦ τὴν πνοὴν βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐρροπυγίου· ἔπειτα κοῖλον πρὸς στενῷ προσκείμενον τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

σάλπιγξ ὁ πρωκτός ἐστιν ἄρα τῶν ἐμπίδων. ὢ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος. ἦ ῥᾳδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην ὅστις δίοιδε τοὔντερον τῆς ἐμπίδος.

ΜΑΘΗΤΗΣ

πρῴην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφῃρέθη ὑπ’ ἀσκαλαβώτου.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τίνα τρόπον; κάτειπέ μοι.

ΜΑΘΗΤΗΣ

ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς περιφοράς, εἶτ’ ἄνω κεχηνότος ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἥσθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους.

ΜΑΘΗΤΗΣ

ἐχθὲς δέ γ’ ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἑσπέρας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

εἶέν. τί οὖν πρὸς τἄλφιτ’ ἐπαλαμήσατο;

ΜΑΘΗΤΗΣ

κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν, κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβών, ἐκ τῆς παλαίστρας θοἰμάτιον ὑφείλετο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί δῆτ’ ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν; ἄνοιγ’ ἄνοιγ’ ἁνύσας τὸ φροντιστήριον καὶ δεῖξον ὡς τάχιστά μοι τὸν Σωκράτη. μαθητιῶ γάρ. ἀλλ’ ἄνοιγε τὴν θύραν.

ὦ Ἡράκλεις, ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία;

ΜΑΘΗΤΗΣ

τί ἐθαύμασας; τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι, τοῖς Λακωνικοῖς. ἀτὰρ τί ποτ’ εἰς τὴν γῆν βλέπουσιν οὑτοιί;

ΜΑΘΗΤΗΣ

ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

βολβοὺς ἄρα ζητοῦσι. μή νυν τοῦτό γ’ ἔτι φροντίζετε·
ἐγὼ γὰρ οἶδ’ ἵν’ εἰσὶ μεγάλοι καὶ καλοί. τί γὰρ οἵδε δρῶσιν οἱ σφόδρ’ ἐγκεκυφότες;

ΜΑΘΗΤΗΣ

οὗτοι δ’ ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί δῆθ’ ὁ πρωκτὸς εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπει;

ΜΑΘΗΤΗΣ

αὐτὸς καθ’ αὑτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.
ἀλλ’ εἴσιθ’, ἵνα μὴ ’κεῖνος ὑμῖν ἐπιτύχῃ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

μήπω γε μήπω γ’, ἀλλ’ ἐπιμεινάντων, ἵνα αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν.

ΜΑΘΗΤΗΣ

ἀλλ’ οὐχ οἷόν τ’ αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα ἔξω διατρίβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τάδ’ ἐστίν; εἰπέ μοι.

ΜΑΘΗΤΗΣ

ἀστρονομία μὲν αὑτηί.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τουτὶ δὲ τί;

ΜΑΘΗΤΗΣ

γεωμετρία.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τοῦτ’ οὖν τί ἐστι χρήσιμον;

ΜΑΘΗΤΗΣ

γῆν ἀναμετρεῖσθαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

203 πότερα τὴν κληρουχικήν;

ΜΑΘΗΤΗΣ

203 οὔκ, ἀλλὰ τὴν σύμπασαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

204 ἀστεῖον λέγεις·
205 τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον.

ΜΑΘΗΤΗΣ

205 αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης. ὁρᾷς; αἵδε μὲν Ἀθῆναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

207 τί σὺ λέγεις; οὐ πείθομαι, ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὁρῶ καθημένους.

ΜΑΘΗΤΗΣ

207 ὡς τοῦτ᾽ ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

210 καὶ ποῦ Κικυννῆς εἰσίν, οὑμοὶ δημόται;

ΜΑΘΗΤΗΣ

210 ἐνταῦθ᾽ ἔνεισιν. ἡ δέ γ᾽ Εὔβοι᾽, ὡς ὁρᾷς, ἡδὶ παρατέταται μακρὰ πόρρω πάνυ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

210 οἶδ᾽· ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους. ἀλλ᾽ ἡ Λακεδαίμων ποῦ ᾽στίν;

ΜΑΘΗΤΗΣ

214 ὅπου ᾽στίν; αὑτηί.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

215 ὡς ἐγγὺς ἡμῶν. τοῦτο μεταφροντίζετε, ταύτην ἀφ᾽ ἡμῶν ἀπαγαγεῖν πόρρω πάνυ.

ΜΑΘΗΤΗΣ

215 ἀλλ᾽ οὐχ οἷόν τε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

217 νὴ Δί᾽, οἰμώξεσθ᾽ ἄρα.
217 φέρε τίς γὰρ οὗτος οὑπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ;

ΜΑΘΗΤΗΣ

217 αὐτός.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

219 τίς αὐτός;

ΜΑΘΗΤΗΣ

219

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

Σωκράτης.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

219 ὦ Σωκράτης.

220 ἴθ’ οὗτος ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα.

ΜΑΘΗΤΗΣ

220 αὐτὸς μὲν οὖν σὺ κάλεσον· οὐ γάρ μοι σχολή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

220 ὦ Σώκρατες. ὦ Σωκρατίδιον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

223 τί με καλεῖς, ὦ ’φήμερε;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

223 πρῶτον μὲν ὅτι δρᾷς, ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

225 ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

225 ἔπειτ’ ἀπὸ ταρροῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς, ἀλλ’ οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴπερ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

227 οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐξηῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα,

230 λεπτὴν καταμείξας εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα. εἰ δ’ ὢν χαμαὶ τἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν, οὐκ ἄν ποθ’ ηὗρον· οὐ γὰρ ἀλλ’ ἡ γῆ βίᾳ ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.

230 πάσχει δὲ ταὐτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

235 πῶς φῄς; ἡ φροντὶς ἕλκει τὴν ἰκμάδ’ εἰς τὰ κάρδαμα; ἴθι νυν κατάβηθ’, ὦ Σωκρατίδιον, ὡς ἐμέ, ἵνα με διδάξῃς ὧνπερ ἕνεκ’ ἐλήλυθα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

235 ἦλθες δὲ κατὰ τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

239 βουλόμενος μαθεῖν λέγειν·

240 ὑπὸ γὰρ τόκων χρήστων τε δυσκολωτάτων ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ’ ἐνεχυράζομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

240 πόθεν δ’ ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

240 νόσος μ’ ἐπέτριψεν ἱππική, δεινὴ φαγεῖν. ἀλλά με δίδαξον τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λόγοιν,

245 τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα. μισθὸν δ’ ὅντιν’ ἂν πράττῃ μ’, ὀμοῦμαί σοι καταθήσειν τοὺς θεούς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

245 ποίους θεοὺς ὀμεῖ σύ; πρῶτον γὰρ θεοὶ ἡμῖν νόμισμ’ οὐκ ἔστι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

248 τῷ γὰρ ὄμνυτε; [ἢ] σιδαρέοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

248 βούλει τὰ θεῖα πράγματ’ εἰδέναι σαφῶς ἅττ’ ἐστὶν ὀρθῶς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

251 νὴ Δί’, εἴπερ ἐστί γε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

251 καὶ συγγενέσθαι ταῖς Νεφέλαισιν εἰς λόγους, ταῖς ἡμετέραισι δαίμοσιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

253 μάλιστά γε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

253 κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

255 ἰδού, κάθημαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

255 τουτονὶ τοίνυν λαβὲ τὸν στέφανον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

256 ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι, Σώκρατες, ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ’ ὅπως μὴ θύσετε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

256 οὔκ, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοὺς τελουμένους ἡμεῖς ποοῦμεν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

259 εἶτα δὴ τί κερδανῶ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

260 λέγειν γενήσει τρῖμμα, κρόταλον, παιπάλη. ἀλλ’ ἔχ’ ἀτρεμεί.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

261 μὰ τὸν Δί’ οὐ ψεύσει γέ με· καταπαττόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

261 εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ἐπακούειν. ὦ δέσποτ’ ἄναξ, ἀμέτρητ’ Ἀήρ, ὃς ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον,

265 λαμπρός τ’ Αἰθήρ, σεμναί τε θεαὶ Νεφέλαι βροντησικέραυ-
265 νοι, ἄρθητε, φάνητ’, ὦ δέσποιναι, τῷ φροντιστῇ μετέωροι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

μήπω, μήπω γε, πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, μὴ καταβρεχθῶ. τὸ δὲ μηδὲ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον’
ἔχοντα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἔλθετε δῆτ’, ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ’ εἰς ἐπίδειξιν·
εἴτ’ ἐπ’ Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κάθησθε, εἴτ’ Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἵστατε Νύμ-
φαις, εἴτ’ ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέαις ἀρύτεσθε
πρόχοισιν, ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ’ ἢ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος· ὑπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

ΧΟΡΟΣ

ἀέναοι Νεφέλαι,
ἀρθῶμεν φανεραὶ δροσερὰν φύσιν εὐάγητον
πατρὸς ἀπ’ Ὠκεανοῦ βαρυαχέος ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς ἔπι
δενδροκόμους, ἵνα τηλεφανεῖς σκοπιὰς ἀφορώμεθα καρπούς τ’ ἀρδομέναν ἱερὰν χθόνα καὶ ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον·
ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγεῖται
μαρμαρέαισιν αὐγαῖς. ἀλλ’ ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον ἀθανάτας ἰδέας ἐπιδώμεθα
τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὦ μέγα σεμναὶ Νεφέλαι, φανερῶς ἠκούσατέ μου καλέσαντος. ᾔσθου φωνῆς ἅμα καὶ βροντῆς μυκησαμένης θεοσέπτου;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καὶ σέβομαί γ’, ὦ πολυτίμητοι, καὶ βούλομαι ἀνταπο-
παρδεῖν πρὸς τὰς βροντάς· οὕτως αὐτὰς τετραμαίνω καὶ πεφόβημαι.
κεἰ θέμις ἐστίν, νυνί γ’ ἤδη, κεἰ μὴ θέμις ἐστί, χεσείω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐ μὴ σκώψει μηδὲ ποήσεις ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι, ἀλλ’ εὐφήμει· μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς.

ΧΟΡΟΣ

παρθένοι ὀμβροφόροι,
ἔλθωμεν λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν
Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον· οὗ σέβας ἀρρήτων ἱερῶν, ἵνα μυστοδόκος δόμος ἐν τελεταῖς ἁγίαις ἀναδείκνυται·
οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα, ναοί θ’ ὑψερεφεῖς καὶ ἀγάλματα, καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται
εὐστέφανοί τε θεῶν θυσίαι θαλίαι τε
παντοδαπαῖσιν ὥραις, ἦρί τ’ ἐπερχομένῳ Βρομία χάρις εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα

καὶ μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

πρὸς τοῦ Διός, ἀντιβολῶ σε, φράσον, τίνες εἴς’, ὦ Σώ-
κρατες, αὗται
αἱ φθεγξάμεναι τοῦτο τὸ σεμνόν; μῶν ἡρῷναί τινές εἰσιν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἥκιστ’, ἀλλ’ οὐράνιαι Νεφέλαι, μεγάλαι θεαὶ ἀνδράσιν
ἀργοῖς, αἵπερ γνώμην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσιν καὶ τερατείαν καὶ περίλεξιν καὶ κροῦσιν καὶ κατάληψιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ταῦτ’ ἄρ’ ἀκούσας’ αὐτῶν τὸ φθέγμ’ ἡ ψυχή μου πεπότηται
καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν καὶ γνωμιδίῳ γνώμην νύξας’ ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι· ὥστ’ εἴ πως ἐστίν, ἰδεῖν αὐτὰς ἤδη φανερῶς ἐπιθυμῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ’· ἤδη γὰρ ὁρῶ κατιούσας ἡσυχῇ αὐτάς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

φέρε ποῦ; δεῖξον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

χωροῦς’ αὗται πάνυ πολλαὶ
διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων, αὗται πλάγιαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί τὸ χρῆμα; ὡς οὐ καθορῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

παρὰ τὴν εἴσοδον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἤδη νυνὶ μόλις οὕτως.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτάς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

νὴ Δί’ ἔγωγ’. ὦ πολυτίμητοι· πάντα γὰρ ἤδη κατέχουσιν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ταύτας μέντοι σὺ θεὰς οὔσας οὐκ ᾔδεις οὐδ’ ἐνόμιζες;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

μὰ Δί’, ἀλλ’ ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτὰς ἡγούμην καὶ καπνὸν
εἶναι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐ γὰρ μὰ Δί’ οἶσθ’ ὁτιὴ πλείστους αὗται βόσκουσι σοφισ-
τάς, Θουριομάντεις, ἰατροτέχνας, σφραγιδονυχαργοκομήτας· κυκλίων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας, ἄνδρας μετεωροφένα-
κας, οὐδὲν δρῶντας βόσκους’ ἀργούς, ὅτι ταύτας μουσοποοῦσιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ταῦτ’ ἄρ’ ἐποίουν “ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταίγλαν δάϊον
ὁρμάν”, “πλοκάμους θ’ ἑκατογκεφάλα Τυφῶ” “πρημαινούσας τε
θυέλλας”, εἶτ’ “ἀερίας διεράς” “γαμψούς τ’ οἰωνοὺς ἀερονηχεῖς” “ὄμβρους θ’ ὑδάτων δροσερᾶν νεφελᾶν”· εἶτ’ ἀντ’ αὐτῶν
κατέπινον κεστρᾶν τεμάχη μεγαλᾶν ἀγαθᾶν κρέα τ’ ὀρνίθεια κιχηλᾶν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

διὰ μέντοι τάσδ’. οὐχὶ δικαίως;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

λέξον δή μοι, τί παθοῦσαι, εἴπερ νεφέλαι γ’ εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν; οὐ γὰρ ἐκεῖναί γ’ εἰσὶ τοιαῦται.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

φέρε, ποῖαι γάρ τινές εἰσιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐκ οἶδα σαφῶς· εἴξασιν δ’ οὖν ἐρίοισιν πεπταμένοισιν, κοὐχὶ γυναιξίν, μὰ Δί’, οὐδ’ ὁτιοῦν· αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσιν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἀπόκριναί νυν ἅττ’ ἂν ἔρωμαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

λέγε νυν ταχέως ὅτι βούλει.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἤδη ποτ’ ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην κενταύρῳ ὁμοίαν ἢ παρδάλει ἢ λύκῳ ἢ ταύρῳ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

νὴ Δί’ ἔγωγ’. εἶτα τί τοῦτο;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

γίγνονται πάνθ’ ὅτι βούλονται· κᾆτ’ ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόνπερ τὸν Ξενοφάντου,
σκώπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ κενταύροις ᾔκασαν αὑτάς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί γὰρ ἢν ἅρπαγα τῶν δημοσίων κατίδωσι Σίμωνα, τί

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

δρῶσιν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

351 ἀποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτοῦ λύκοι ἐξαίφνης ἐγένοντο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

351 ταῦτ᾽ ἄρα, ταῦτα Κλεώνυμον αὗται τὸν ῥίψασπιν χθὲς

353 ἰδοῦσαι, ὅτι δειλότατον τοῦτον ἑώρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτ᾽ ἐγένοντο.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

355 καὶ νῦν γ᾽ ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ᾽ ἐγένοντο

355 γυναῖκες.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

355 χαίρετε τοίνυν, ὦ δέσποιναι· καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κἄλλῳ,

355 οὐρανομήκη ῥήξατε κἀμοὶ φωνήν, ὦ παμβασίλειαι.

ΧΟΡΟΣ

355 χαῖρ᾽, ὦ πρεσβῦτα παλαιογενές, θηρατὰ λόγων φιλομούσων. σύ τε, λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ, φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅτι χρῄ-

359 ζεις·

360 οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ᾽ ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν πλὴν ἢ Προδίκῳ, τῷ μὲν σοφίας καὶ γνώμης οὕνεκα, σοὶ δὲ ὅτι βρενθύει τ᾽ ἐν ταῖσιν ὁδοῖς καὶ τὼφθαλμὼ παραβάλλεις κἀνυπόδητος κακὰ πόλλ᾽ ἀνέχει κἀφ᾽ ἡμῖν σεμνοπροσω-

363 πεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

363 ὦ Γῆ, τοῦ φθέγματος, ὡς ἱερὸν καὶ σεμνὸν καὶ τερατῶδες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

365 αὗται γάρ τοι μόναι εἰσὶ θεαί, τἄλλα δὲ πάντ᾽ ἐστὶ φλύαρος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

365 ὁ Ζεὺς δ᾽ ὑμῖν, φέρε, πρὸς τῆς Γῆς, Οὑλύμπιος οὐ θεός ἐστιν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

365 ποῖος Ζεύς; οὐ μὴ ληρήσεις. οὐδ᾽ ἐστὶ Ζεύς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

367 τί λέγεις σύ; ἀλλὰ τίς ὕει; τουτὶ γὰρ ἔμοιγ᾽ ἀπόφηναι πρῶτον ἁπάντων.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

367 αὗται δήπου· μεγάλοις δέ ς᾽ ἐγὼ σημείοις αὐτὸ διδάξω.

370 φέρε, ποῦ γὰρ πώποτ᾽ ἄνευ νεφελῶν ὕοντ᾽ ἤδη τεθέασαι; καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτόν, ταύτας δ᾽ ἀποδημεῖν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

370

νὴ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γε τοι τῷ νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας. καίτοι πρότερον τὸν Δί’ ἀληθῶς ᾤμην διὰ κοσκίνου οὐρεῖν. ἀλλ’ ὅστις ὁ βροντῶν ἐστὶ φράσον, τοῦθ’ ὅ με ποιεῖ τετρα-
374 μαίνειν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

375 αὗται βροντῶσι κυλινδόμεναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

375 τῷ τρόπῳ, ὦ πάντα σὺ τολμῶν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

375 ὅταν ἐμπλησθῶς’ ὕδατος πολλοῦ κἀναγκασθῶσι φέρεσθαι κατακριμνάμεναι πλήρεις ὄμβρου δι’ ἀνάγκην, εἶτα βαρεῖαι εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

375 ὁ δ’ ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτάς—οὐχ ὁ Ζεύς; —ὥστε φέρεσθαι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

380 ἥκιστ’, ἀλλ’ αἰθέριος δῖνος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

380 Δῖνος; τουτί μ’ ἐλελήθει, ὁ Ζεὺς οὐκ ὤν, ἀλλ’ ἀντ’ αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων. ἀτὰρ οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς μ’ ἐδί-
382 δαξας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

382 οὐκ ἤκουσάς μου τὰς νεφέλας ὕδατος μεστὰς ὅτι φημὶ ἐμπιπτούσας εἰς ἀλλήλας παταγεῖν διὰ τὴν πυκνότητα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

385 φέρε, τουτὶ τῷ χρὴ πιστεύειν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

385 ἀπὸ σαυτοῦ ’γώ σε διδάξω. ἤδη ζωμοῦ Παναθηναίοις ἐμπλησθεὶς εἶτ’ ἐταράχθης τὴν γαστέρα καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

385 νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δεινὰ ποεῖ γ’ εὐθύς μοι καὶ τετάρακται, χὤσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ καὶ δεινὰ κέκραγεν,
390 ἀτρέμας πρῶτον, παππὰξ παππάξ, κἄπειτ’ ἐπάγει παπα-
390 παππάξ·
390 χὤταν χέζω, κομιδῇ βροντᾷ, παπαπαππάξ, ὥσπερ ἐκεῖναι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

390 σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἷα πέπορδας· τὸν δ’ ἀέρα τόνδ’ ὄντ’ ἀπέραντον πῶς οὐκ εἰκὸς μέγα
393 βροντᾶν; ταῦτ’ ἄρα καὶ τὠνόματ’ ἀλλήλοιν, “βροντὴ” καὶ “πορδή”,

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

394 ὁμοίω.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

395 ἀλλ’ ὁ κεραυνὸς πόθεν αὖ φέρεται λάμπων πυρί, τοῦτο

395 δίδαξον, καὶ καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλεύει. τοῦτον γὰρ δὴ φανερῶς ὁ Ζεὺς ἵης’ ἐπὶ τοὺς ἐπιόρκους.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

395 καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ καὶ Κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε, εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, δῆτ’ οὐχὶ Σίμων’ ἐνέπρησεν

395 οὐδὲ Κλεώνυμον οὐδὲ Θέωρον; καίτοι σφόδρα γ’ εἴς’

395 ἐπίορκοι. ἀλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει καὶ Σούνιον, ἄκρον Ἀθηνέων, καὶ τὰς δρῦς τὰς μεγάλας, τί μαθών; οὐ γὰρ δὴ δρῦς γ’ ἐπι-

402 ορκεῖ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

402 οὐκ οἶδ’· ἀτὰρ εὖ σὺ λέγειν φαίνει. τί γάρ ἐστιν δῆθ’ ὁ

403 κεραυνός;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

403 ὅταν εἰς ταύτας ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατακλεισθῇ,

405 ἔνδοθεν αὐτὰς ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, κἄπειθ’ ὑπ’ ἀνάγκης ῥήξας αὐτὰς ἔξω φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνότητα,

405 ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης αὐτὸς ἑαυτὸν κατακάων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

405 νὴ Δί’ ἐγὼ γοῦν ἀτεχνῶς ἔπαθον τουτί ποτε Διασίοισιν. ὀπτῶν γαστέρα τοῖς συγγένεσιν κᾆτ’ οὐκ ἔσχων ἀμελήσας,

410 ἡ δ’ ἄρ’ ἐφυσᾶτ’, εἶτ’ ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς αὐτὼ τὠφθαλμώ μου προσετίλησεν καὶ κατέκαυσεν τὸ πρόσωπον.

ΧΟΡΟΣ

411 ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας ἄνθρωπε παρ’ ἡμῶν, ὡς εὐδαίμων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἕλλησι γενήσει εἰ μνήμων εἶ καὶ φροντιστὴς καὶ τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν

415 ἐν τῇ ψυχῇ καὶ μὴ κάμνεις μήθ’ ἑστὼς μήτε βαδίζων μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν μήτ’ ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς οἴνου τ’ ἀπέχει καὶ γυμνασίων καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων καὶ βέλτιστον τοῦτο νομίζεις, ὅπερ εἰκὸς δεξιὸν ἄνδρα, νικᾶν πράττων καὶ βουλεύων καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

420 ἀλλ’ εἵνεκα γε ψυχῆς στερρᾶς δυσκολοκοίτου τε μερίμνης καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς καὶ θυμβρεπιδείπνου, ἀμέλει, θαρρῶν εἵνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ’ ἄν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

420 ἄλλο τι δῆτ’ οὐ νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδένα πλὴν ἅπερ ἡμεῖς,

420 τὸ Χάος τουτὶ καὶ τὰς Νεφέλας καὶ τὴν Γλῶτταν, τρία ταυτί;

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

425 οὐδ’ ἂν διαλεχθείην γ’ ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις οὐδ’ ἂν ἀπαν-
425 τῶν, οὐδ’ ἂν θύσαιμ’ οὐδ’ ἂν σπείσαιμ’ οὐδ’ ἐπιθείην λιβανωτόν.

ΧΟΡΟΣ

425 λέγε νυν ἡμῖν ὅτι σοι δρῶμεν θαρρῶν, ὡς οὐκ ἀτυχήσεις ἡμᾶς τιμῶν καὶ θαυμάζων καὶ ζητῶν δεξιὸς εἶναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

425 ὦ δέσποιναι, δέομαι τοίνυν ὑμῶν τουτὶ πάνυ μικρόν,
430 τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον.

ΧΟΡΟΣ

430 ἀλλ’ ἔσται σοι τοῦτο παρ’ ἡμῶν, ὥστε τὸ λοιπόν γ’ ἀπὸ
431 τουδὶ ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

431 μή μοι γε λέγειν γνώμας μεγάλας· οὐ γὰρ τούτων ἐπιθυμῶ, ἀλλ’ ὅς’ ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι καὶ τοὺς χρήστας δι-
434 ολισθεῖν.

ΧΟΡΟΣ

435 τεύξει τοίνυν ὧν ἱμείρεις· οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς. ἀλλὰ σεαυτὸν παράδος θαρρῶν τοῖς ἡμετέροις προπόλοισιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

435 δράσω ταῦθ’ ὑμῖν πιστεύσας· ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας καὶ τὸν γάμον ὅς μ’ ἐπέ-
438 τριψεν. νῦν οὖν [χρήσθων] ἀτεχνῶς ὅτι βούλονται
440 τουτὶ τό γ’ ἐμὸν σῶμ’ αὐτοῖσιν παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν,
440 αὐχμεῖν, ῥιγῶν, ἀσκὸν δείρειν, εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι τοῖς τ’ ἀνθρώποις εἶναι δόξω
445 θρασύς, εὔγλωττος, τολμηρός, ἴτης, βδελυρός, ψευδῶν συγκολλητής, εὑρησιεπής, περίτριμμα δικῶν, κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη, μάσθλης, εἴρων, γλοιός, ἀλαζών,
445 κέντρων, μιαρός, στρόφις, ἀργαλέος, ματιολοιχός. ταῦτ’ εἴ με καλοῦσ’ ἁπαντῶντες, δρώντων ἀτεχνῶς ὅτι χρῄζουσιν· κεἰ βούλονται,
455 νὴ τὴν Δήμητρ’ ἔκ μου χορδὴν τοῖς φροντισταῖς παραθέντων.

ΧΟΡΟΣ

455 λῆμα μὲν πάρεστι τῷδέ γ’ οὐκ ἄτολμον ἀλλ’ ἕτοιμον. ἴσθι δ’ ὡς
460–461 ταῦτα μαθὼν παρ’ ἐμοῦ κλέος οὐρανόμηκες
462 ἐν βροτοῖσιν ἕξεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

462 τί πείσομαι;

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ΧΟΡΟΣ

463 τὸν πάντα χρόνον μετ’ ἐμοῦ ζηλωτότατον βίον ἀν-
465 θρώπων διάξεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

465 ἆρά γε τοῦτ’ ἄρ’ ἐγώ ποτ’ ὄψομαι;

ΧΟΡΟΣ

467 ὥστε γέ σου πολλοὺς ἐπὶ ταῖσι θύραις ἀεὶ καθῆσθαι,
470 βουλομένους ἀνακοινοῦσθαι τε καὶ εἰς λόγον ἐλθεῖν πράγματα κἀντιγραφὰς πολλῶν ταλάντων, ἄξια σῇ φρενὶ συμ-
475 βουλευσομένους μετὰ σοῦ.
475 ἀλλ’ ἐγχείρει τὸν πρεσβύτην ὅτιπερ μέλλεις προδιδάσκειν καὶ διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

477 ἄγε δή, κάτειπέ μοι σὺ τὸν σαυτοῦ τρόπον, ἵν’ αὐτὸν εἰδὼς ὅστις ἐστὶ μηχανὰς
480 ἤδη ’πὶ τούτοις πρὸς σὲ καινὰς προσφέρω.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

480 τί δέ; τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ, πρὸς τῶν θεῶν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

480 οὔκ, ἀλλὰ βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι, εἰ μνημονικὸς εἶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

483 δύο τρόπω, νὴ τὸν Δία. ἢν μέν γ’ ὀφείληταί τι μοι, μνήμων πάνυ,
485 ἐὰν δ’ ὀφείλω σχέτλιος, ἐπιλήσμων πάνυ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

485 ἔνεστι δῆτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

485 λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστ’, ἀποστερεῖν δ’ ἔνι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

485 πῶς οὖν δυνήσει μανθάνειν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

488 ἀμέλει, καλῶς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

488 ἄγε νυν ὅπως, ὅταν τι προβάλωμαι σοφὸν
490 περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

490 τί δαί; κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

490 ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ καὶ βάρβαρος. δέδοικά ς’, ὦ πρεσβῦτα, μὴ πληγῶν δέει. φέρ’ ἴδω, τί δρᾷς ἤν τις σε τύπτῃ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

494 τύπτομαι,

495 κἄπειτ’ ἐπισχὼν ὀλίγον ἐπιμαρτύρομαι· εἶτ’ αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν δικάζομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

495 ἴθι νυν κατάθου θοἰμάτιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

497 ἠδίκηκά τι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

497 οὔκ, ἀλλὰ γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

497 ἀλλ’ οὐχὶ φωράσων ἔγωγ’ εἰσέρχομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

497 κατάθου. τί ληρεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

497 εἰπὲ δή νυν μοι τοδί· ἢν ἐπιμελὴς ὦ καὶ προθύμως μανθάνω, τῷ τῶν μαθητῶν ἐμφερὴς γενήσομαι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

497 οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

497 οἴμοι κακοδαίμων, ἡμιθνὴς γενήσομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

505 οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ’ ἀκολουθήσεις ἐμοὶ ἁνύσας τι δευρὶ θᾶττον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

506 εἰς τὼ χεῖρέ νυν δός μοι μελιτοῦτταν πρότερον, ὡς δέδοικ’ ἐγὼ εἴσω καταβαίνων ὥσπερ εἰς Τροφωνίου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

506 χώρει. τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

ΧΟΡΟΣ

510 ἀλλ’ ἴθι χαίρων τῆς ἀνδρείας εἵνεκα ταύτης.
511 εὐτυχία γένοιτο τἀνθρώπῳ ὅτι προήκων εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας
515 νεωτέροις τὴν φύσιν αὑτοῦ πράγμασιν χρωτίζεται καὶ σοφίαν ἐπασκεῖ.
517

ὦ θεώμενοι, κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως τἀληθῆ, νὴ τὸν Διόνυσον τὸν ἐκθρέψαντά με.

οὕτω νικήσαιμί τ’ ἐγὼ καὶ νομιζοίμην σοφὸς ὡς ὑμᾶς ἡγούμενος εἶναι θεατὰς δεξιοὺς καὶ ταύτην σοφώτατ’ ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμῳδιῶν πρώτους ἠξίωσ’ ἀναγεῦσ’ ὑμᾶς, ἣ παρέσχε μοι

ἔργον πλεῖστον· εἶτ’ ἀνεχώρουν ὑπ’ ἀνδρῶν φορτικῶν

ἡττηθεὶς οὐκ ἄξιος ὤν. ταῦτ’ οὖν ὑμῖν μέμφομαι τοῖς σοφοῖς, ὧν οὕνεκ’ ἐγὼ ταῦτ’ ἐπραγματευόμην. ἀλλ’ οὐδ’ ὣς ὑμῶν ποθ’ ἑκὼν προδώσω τοὺς δεξιούς. ἐξ ὅτου γὰρ ἐνθάδ’ ὑπ’ ἀνδρῶν, οὓς ἡδὺ καὶ λέγειν, ὁ σώφρων τε χὡ καταπύγων ἄριστ’ ἠκουσάτην,

κἀγώ, παρθένος γὰρ ἔτ’ ἦν κοὐκ ἐξῆν πώ μοι τεκεῖν, ἐξέθηκα, παῖς δ’ ἑτέρα τις λαβοῦσ’ ἀνείλετο, ὑμεῖς δ’ ἐξεθρέψατε γενναίως κἀπαιδεύσατε, ἐκ τούτου μοι πιστὰ παρ’ ὑμῶν γνώμης ἔσθ’ ὅρκια. νῦν οὖν Ἠλέκτραν κατ’ ἐκείνην ἥδ’ ἡ κωμῳδία

ζητοῦσ’ ἦλθ’, ἤν που ’πιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς. γνώσεται γάρ, ἤνπερ ἴδῃ, τἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον. ὡς δὲ σώφρων ἐστὶ φύσει σκέψασθ’, ἥτις πρῶτα μὲν οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον καθειμένον ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου, παχύ, τοῖς παιδίοις ἵν’ ᾖ γέλως·

οὐδ’ ἔσκωψεν τοὺς φαλακρούς, οὐδὲ κόρδαχ’ εἵλκυσεν· οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων τἄπη τῇ βακτηρίᾳ τύπτει τὸν παρόντ’, ἀφανίζων πονηρὰ σκώμματα· οὐδ’ εἰσῆξε δᾷδας ἔχους’ οὐδ’ “ἰοὺ ἰού” βοᾷ· ἀλλ’ αὑτῇ καὶ τοῖς ἔπεσιν πιστεύους’ ἐλήλυθεν.

κἀγὼ μὲν τοιοῦτος ἀνὴρ ὢν ποητὴς οὐ κομῶ, οὐδ’ ὑμᾶς ζητῶ ’ξαπατᾶν δὶς καὶ τρὶς ταὔτ’ εἰσάγων,

ἀλλ’ αἰεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι οὐδὲν ἀλλήλαισιν ὁμοίας καὶ πάσας δεξιάς· ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων’ ἔπαις’ εἰς τὴν γαστέρα

κοὐκ ἐτόλμης’ αὖθις ἐπεμπηδῆσ’ αὐτῷ κειμένῳ. οὗτοι δ’, ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος, τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ’ ἀεὶ καὶ τὴν μητέρα. Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστον παρείλκυσεν ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἱππέας κακὸς κακῶς,

προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσην τοῦ κόρδακος οὕνεχ’, ἣν Φρύνιχος πάλαι πεπόηχ’, ἣν τὸ κῆτος ἤσθιεν. εἶθ’ Ἕρμιππος αὖθις ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον, ἄλλοι τ’ ἤδη πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον, τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι.

ὅστις οὖν τούτοισι γελᾷ, τοῖς ἐμοῖς μὴ χαιρέτω. ἢν δ’ ἐμοὶ καὶ τοῖσιν ἐμοῖς εὐφραίνησθ’ εὑρήμασιν, εἰς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσετε.

ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν Ζῆνα τύραννον εἰς χορὸν

πρῶτα μέγαν κικλήσκω· τόν τε μεγασθενῆ τριαίνης ταμίαν, γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς θαλάσ-

σης ἄγριον μοχλευτήν· καὶ μεγαλώνυμον ἡμέτερον πατέρ’

Αἰθέρα σεμνότατον, βιοθρέμμονα πάντων· τόν θ’ ἱππονώμαν, ὃς ὑπερλάμπροις ἀκτῖσιν κατέχει γῆς πέδον, μέγας ἐν θεοῖς ἐν θνητοῖσί τε δαίμων.

ὦ σοφώτατοι θεαταί, δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε· ἠδικημέναι γὰρ ὑμῖν μεμφόμεσθ’ ἐναντίον. πλεῖστα γὰρ θεῶν ἁπάντων ὠφελούσαις τὴν πόλιν δαιμόνων ἡμῖν μόναις οὐ θύετ’ οὐδὲ σπένδετε, αἵτινες τηροῦμεν ὑμᾶς. ἢν γὰρ ᾖ τις ἔξοδος

μηδενὶ ξὺν νῷ, τότ’ ἢ βροντῶμεν ἢ ψακάζομεν. εἶτα τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην Παφλαγόνα ἡνίχ’ ᾑρεῖσθε στρατηγόν, τὰς ὀφρῦς ξυνήγομεν κἀποοῦμεν δεινά, βροντὴ δ’ ἐρράγη δι’ ἀστραπῆς. ἡ σελήνη δ’ ἐξέλειπεν τὰς ὁδούς, ὁ δ’ ἥλιος

τὴν θρυαλλίδ’ εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυνελκύσας οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν εἰ στρατηγήσοι Κλέων. ἀλλ’ ὅμως εἵλεσθε τοῦτον· φασὶ γὰρ δυσβουλίαν τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι, ταῦτα μέντοι τοὺς θεούς, ἅττ’ ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ’, ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

590 ὡς δὲ καὶ τοῦτο ξυνοίσει, ῥᾳδίως διδάξομεν.

590 ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς εἶτα φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα, αὖθις εἰς τἀρχαῖον ὑμῖν, εἴ τι κἀξημάρτετε, ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει ξυνοίσεται.

595 ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ᾽ ἄναξ Δήλιε, Κυνθίαν ἔχων ὑψικέρατα πέτραν· ἥ τ᾽ Ἐφέσου μάκαιρα πάγχρυσον ἔχεις οἶκον, ἐν ᾧ κόραι σε Λυ-

595 δῶν μεγάλως σέβουσιν· ἥ τ᾽ ἐπιχώριος ἡμετέρα θεὸς αἰγίδος ἡνίοχος, πολιοῦχος Ἀθάνα· Παρνασσίαν θ᾽ ὃς κατέχων πέτραν σὺν πεύκαις σελαγεῖ

605 Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων κωμαστὴς Διόνυσος.

606 ἡνίχ᾽ ἡμεῖς δεῦρ᾽ ἀφορμᾶσθαι παρεσκευάσμεθα, ἡ Σελήνη ξυντυχοῦσ᾽ ἡμῖν ἐπέστειλεν φράσαι πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι καὶ τοῖς ξυμμάχοις·

610 εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε. δεινὰ γὰρ πεπονθέναι ὠφελοῦσ᾽ ὑμᾶς ἅπαντας οὐ λόγοις ἀλλ᾽ ἐμφανῶς· πρῶτα μὲν τοῦ μηνὸς εἰς δᾷδ᾽ οὐκ ἔλαττον ἢ δραχμήν,

610 ὥστε καὶ λέγειν ἅπαντας ἐξιόντας ἑσπέρας “μὴ πρίῃ, παῖ, δᾷδ᾽, ἐπειδὴ φῶς Σεληναίης καλόν.”

615 ἄλλα τ᾽ εὖ δρᾶν φησίν, ὑμᾶς δ᾽ οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ᾽ ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾶν, ὥστ᾽ ἀπειλεῖν φησὶν αὐτῇ τοὺς θεοὺς ἑκάστοτε, ἡνίκ᾽ ἂν ψευσθῶσι δείπνου κἀπίωσιν οἴκαδε τῆς ἑορτῆς μὴ τυχόντες κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν.

620 κᾆθ᾽ ὅταν θύειν δέῃ, στρεβλοῦτε καὶ δικάζετε, πολλάκις δ᾽ ἡμῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀπαστίαν, ἡνίκ᾽ ἂν πενθῶμεν ἢ τὸν Μέμνον᾽ ἢ Σαρπηδόνα, σπένδεθ᾽ ὑμεῖς καὶ γελᾶτ᾽· ἀνθ᾽ ὧν λαχὼν Ὑπέρβολος τῆτες ἱερομνημονεῖν κἄπειθ᾽ ὑφ᾽ ἡμῶν τῶν θεῶν

625 τὸν στέφανον ἀφῃρέθη· μᾶλλον γὰρ οὕτως εἴσεται κατὰ σελήνην ὡς ἄγειν χρὴ τοῦ βίου τὰς ἡμέρας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

626 μὰ τὴν Ἀναπνοήν, μὰ τὸ Χάος, μὰ τὸν Ἀέρα, οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ᾽ ἄγροικον οὐδαμοῦ οὐδ᾽ ἄπορον οὐδὲ σκαιὸν οὐδ᾽ ἐπιλήσμονα,

630 ὅστις σκαλαθυρμάτι᾽ ἄττα μικρὰ μανθάνων ταῦτ᾽ ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν. ὅμως γε μὴν αὐτὸν καλῶ θύραζε δεῦρο πρὸς τὸ φῶς. ποῦ Στρεψιάδης; ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

630 ἀλλ᾽ οὐκ ἐῶσί μ᾽ ἐξενεγκεῖν οἱ κόρεις.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

635 ἁνύσας τι κατάθου καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

635 ἰδού.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

635 ἄγε δή, τί βούλει πρῶτα νυνὶ μανθάνειν ὧν οὐκ ἐδιδάχθης πώποτ᾽ οὐδέν; εἰπέ μοι. πότερον περὶ μέτρων ἢ περὶ ἐπῶν ἢ ῥυθμῶν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

635 περὶ τῶν μέτρων ἔγωγ᾽· ἔναγχος γάρ ποτε

640 ὑπ᾽ ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

640 οὐ τοῦτ᾽ ἐρωτῶ ς᾽, ἀλλ᾽ ὅτι κάλλιστον μέτρον ἡγεῖ, πότερον τὸ τρίμετρον ἢ τὸ τετράμετρον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

640 ἐγὼ μὲν οὐδὲν πρότερον ἡμιέκτεω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

640 οὐδὲν λέγεις, ὤνθρωπε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

644 περίδου νυν ἐμοὶ
645 εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιέκτεων.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

645 εἰς κόρακας. ὡς ἄγροικος εἶ καὶ δυσμαθής. ταχύ γ᾽ ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

645 τί δέ μ᾽ ὠφελήσους᾽ οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

645 πρῶτον μὲν εἶναι κομψὸν ἐν συνουσίᾳ,
645 ἐπαΐονθ᾽ ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν
645 κατ᾽ ἐνόπλιον, χὠποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

645 κατὰ δάκτυλον; νὴ τὸν Δί᾽, ἀλλ᾽ οἶδ᾽.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

652 εἰπὲ δή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

652 [τίς ἄλλος ἀντὶ τουτουὶ τοῦ δακτύλου;] πρὸ τοῦ μέν, ἔτ᾽ ἐμοῦ παιδὸς ὄντος, ούτοσί.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

655 ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιός.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

655 οὐ γὰρ ᾡζυρὲ τούτων ἐπιθυμῶ μανθάνειν οὐδέν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

656 τί δαί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

656 ἐκεῖν᾽ ἐκεῖνο, τὸν ἀδικώτατον λόγον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

656 ἀλλ᾽ ἕτερα δεῖ σε πρότερα τούτου μανθάνειν, τῶν τετραπόδων ἅττ᾽ ἐστιν ὀρθῶς ἄρρενα.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

660 ἀλλ’ οἶδ’ ἔγωγε τἄρρεν’, εἰ μὴ μαίνομαι· κριός, τράγος, ταῦρος, κύων, ἀλεκτρυών.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

660 ὁρᾷς ἃ πάσχεις; τήν τε θήλειαν καλεῖς ἀλεκτρυόνα κατὰ ταὐτὸ καὶ τὸν ἄρρενα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

660 πῶς δή, φέρε;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

664 πῶς; ἀλεκτρυὼν κἀλεκτρυών.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

665 νὴ τὸν Ποσειδῶ. νῦν δὲ πῶς με χρὴ καλεῖν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

665 ἀλεκτρύαιναν, τὸν δ’ ἕτερον ἀλέκτορα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

665 ἀλεκτρύαιναν; εὖ γε νὴ τὸν Ἀέρα· ὥστ’ ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

670 ἰδοὺ μάλ’ αὖθις, τοῦθ’ ἕτερον. τὴν κάρδοπον ἄρρενα καλεῖς θήλειαν οὖσαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

671 τῷ τρόπῳ; ἄρρενα καλῶ ’γὼ κάρδοπον;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

672 μάλιστά γε, ὥσπερ γε καὶ Κλεώνυμον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

673 πῶς δή; φράσον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

673 ταὐτὸν δύναταί σοι κάρδοπος Κλεωνύμῳ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

675 ἀλλ’ ὦ ’γάθ’, οὐδ’ ἦν κάρδοπος Κλεωνύμῳ, ἀλλ’ ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ’ ἀνεμάττετο. ἀτὰρ τὸ λοιπὸν πῶς με χρὴ καλεῖν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

677 ὅπως; τὴν καρδόπην, ὥσπερ καλεῖς τὴν Σωστράτην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

677 τὴν καρδόπην θήλειαν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

679 ὀρθῶς γὰρ λέγεις.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

680 ἐκεῖνο δ’ ἦν ἄν · καρδόπη, Κλεωνύμη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

680 ἔτι δέ γε περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ, ἅττ’ ἄρρεν’ ἐστίν, ἅττα δ’ αὐτῶν θήλεα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

680 ἀλλ’ οἶδ’ ἔγωγ’ ἃ θήλε’ ἐστίν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

683 εἰπὲ δή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

683–684 Λύσιλλα, Φίλιννα, Κλειταγόρα, Δημητρία.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

685 ἄρρενα δὲ ποῖα τῶν ὀνομάτων;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

685 μυρία. Φιλόξενος, Μελησίας, Ἀμεινίας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

685 ἀλλ’ ὦ πόνηρε, ταῦτά γ’ ἔστ’ οὐκ ἄρρενα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

685 οὐκ ἄρρεν’ ὑμῖν ἐστίν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

688 οὐδαμῶς γ’, ἐπεὶ πῶς γ’ ἂν καλέσειας ἐντυχὼν Ἀμεινίᾳ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

690 ὅπως ἄν; ὡδί· δεῦρο δεῦρ’, Ἀμεινία.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

690 ὁρᾷς; γυναῖκα τὴν Ἀμεινίαν καλεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

690 οὔκουν δικαίως, ἥτις οὐ στρατεύεται; ἀτὰρ τί ταῦθ’ ἃ πάντες ἴσμεν μανθάνω;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

690 οὐδὲν μὰ Δί’, ἀλλὰ κατακλινεὶς δευρί—

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

694 τί δρῶ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

695 ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

695 μὴ δῆθ’, ἱκετεύω, ’νταῦθά γ’, ἀλλ’ εἴπερ γε χρή, χαμαί μ’ ἔασον αὐτὰ ταῦτ’ ἐκφροντίσαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

695 οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ’ ἄλλα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

698 κακοδαίμων ἐγώ.

698 οἵαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον.

ΧΟΡΟΣ

698 φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει πάντα τρόπον τε σαυτὸν

702–703 στρόβει πυκνώσας. ταχὺς δ’, ὅταν εἰς ἄπορον

704 πέσῃς, ἐπ’ ἄλλο πήδα

705 νόημα φρενός· ὕπνος δ’ ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

706 ἀτταταῖ ἀτταταῖ.

ΧΟΡΟΣ

706 τί πάσχεις; τί κάμνεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

706 ἀπόλλυμαι δείλαιος. ἐκ τοῦ σκίμποδος

710 δάκνουσί μ’ ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι, καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν,

715 καί μ’ ἀπολοῦσιν.

ΧΟΡΟΣ

715 μή νυν βαρέως ἄλγει λίαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

715 καὶ πῶς; ὅτε μου φροῦδα τὰ χρήματα, φρούδη χροιά, φρούδη ψυχή, φρούδη δ’ ἐμβάς,

720 καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τοῖσι κακοῖς φρουρᾶς ᾄδων

720 ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

720 οὗτος τί ποιεῖς; οὐχὶ φροντίζεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

723 ἐγώ; νὴ τὸν Ποσειδῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

724 καὶ τί δῆτ’ ἐφρόντισας;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

725 ὑπὸ τῶν κόρεων εἴ μου τι περιλειφθήσεται.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

725 ἀπολεῖ κάκιστ’.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

726 ἀλλ’ ὦ ’γάθ’ ἀπόλωλ’ ἀρτίως.

ΧΟΡΟΣ

726 οὐ μαλθακιστέ’ ἀλλὰ περικαλυπτέα. ἐξευρετέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικός κἀπαιόλημ’.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

729 οἴμοι τίς ἂν δῆτ’ ἐπιβάλοι

730 ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

730 φέρε νυν ἀθρήσω πρῶτον, ὅτι δρᾷ, τουτονί. οὗτος, καθεύδεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

732 μὰ τὸν Ἀπόλλω ’γὼ μὲν οὔ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

732 ἔχεις τι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

733 μὰ Δί’ οὐ δῆτ’ ἔγωγ’.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

733 οὐδὲν πάνυ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

733 οὐδέν γε πλὴν ἢ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

735 οὐκ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τι φροντιεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

735 περὶ τοῦ; σὺ γάρ μοι τοῦτο φράσον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

735 αὐτὸς ὅτι βούλει πρῶτος ἐξευρὼν λέγε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

735 ἀκήκοας μυριάκις ἁγὼ βούλομαι, περὶ τῶν τόκων, ὅπως ἂν ἀποδῶ μηδενί.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

740 ἴθι νυν καλύπτου, καὶ σχάσας τὴν φροντίδα λεπτὴν κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα ὀρθῶς διαιρῶν καὶ σκοπῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

742 οἴμοι τάλας.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἔχ’ ἀτρέμα· κἂν ἀπορῇς τι τῶν νοημάτων, ἀφεὶς ἄπελθε, κᾆτα τῇ γνώμῃ πάλιν
κίνησον αὖθις αὐτὸ καὶ ζυγώθρισον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ Σωκρατίδιον φίλτατον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

τί, ὦ γέρον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἔχω τόκου γνώμην ἀποστερητικήν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἐπίδειξον αὐτήν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

εἰπὲ δή νυν μοι—

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

τὸ τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

γυναῖκα φαρμακίδ’ εἰ πριάμενος Θετταλὴν
καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην, εἶτα δὴ αὐτὴν καθείρξαιμ’ εἰς λοφεῖον στρογγύλον ὥσπερ κάτροπτον, κᾆτα τηροίην ἔχων.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

τί δῆτα τοῦτ’ ἂν ὠφελήσειέν ς’;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὅτι εἰ μηκέτ’ ἀνατέλλοι σελήνη μηδαμοῦ,
οὐκ ἂν ἀποδοίην τοὺς τόκους.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὁτιὴ τί δή;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὁτιὴ κατὰ μῆνα τἀργύριον δανείζεται.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

εὖ γ’. ἀλλ’ ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν. εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη, ὅπως ἂν αὐτὴν ἀφανίσειας εἰπέ μοι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὅπως; ὅπως; οὐκ οἶδ’. ἀτὰρ ζητητέον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

μή νυν περὶ σαυτὸν εἶλλε τὴν γνώμην ἀεί, ἀλλ’ ἀποχάλα τὴν φροντίδ’ εἰς τὸν ἀέρα λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδός.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ηὕρηκ’ ἀφάνισιν τῆς δίκης σοφωτάτην,
ὥστ’ αὐτὸν ὁμολογεῖν σέ μοι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ποίαν τινά;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον ταύτην ἑόρακας, τὴν καλήν, τὴν διαφανῆ, ἀφ’ ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

τὴν ὕαλον λέγεις;
ἔγωγε. φέρε, τί δῆτ’ ἄν, εἰ ταύτην λαβών,
ὁπότε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεύς, ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον
τὰ γράμματ’ ἐκτήξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης;
σοφῶς γε νὴ τὰς Χάριτας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οἴμ’, ὡς ἥδομαι ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τὸ τί;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὅπως ἀποστρέψαις ἂν ἀντιδικῶν δίκην, μέλλων ὀφλήσειν, μὴ παρόντων μαρτύρων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

φαυλότατα καὶ ῥᾷστ’.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

εἰπὲ δή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καὶ δὴ λέγω. εἰ πρόσθεν ἔτι μιᾶς· ἐνεστώσης δίκης
πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθ’ ἀπαγξαίμην τρέχων.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐδὲν λέγεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγ’, ἐπεὶ οὐδεὶς κατ’ ἐμοῦ τεθνεῶτος εἰσάξει δίκην.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὑθλεῖς. ἄπερρ’. οὐκ ἂν διδαξαίμην σ’ ἔτι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὁτιὴ τί; ναί, πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἀλλ’ εὐθὺς ἐπιλήθει σύ γ’ ἅττ’ ἂν καὶ μάθῃς.

ἐπεὶ τί νυνὶ πρῶτον ἐδιδάχθης; λέγε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

φέρ’ ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; τί πρῶτον ἦν; τίς ἦν ἐν ᾗ ματτόμεθα μέντοι τἄλφιτα; οἴμοι, τίς ἦν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐκ εἰς κόρακας ἀποφθερεῖ,

ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οἴμοι. τί οὖν δῆθ’ ὁ κακοδαίμων πείσομαι; ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν. ἀλλ’ ὦ Νεφέλαι, χρηστόν τι συμβουλεύσατε.

ΧΟΡΟΣ

ἡμεῖς μέν, ὦ πρεσβῦτα, συμβουλεύομεν,

εἴ σοι τις υἱός ἐστιν ἐκτεθραμμένος, πέμπειν ἐκεῖνον ἀντὶ σαυτοῦ μανθάνειν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀλλ’ ἔστ’ ἔμοιγ’ υἱὸς καλός τε κἀγαθός· ἀλλ’ οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν, τί ἐγὼ πάθω;

ΧΟΡΟΣ

σὺ δ’ ἐπιτρέπεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ,

κἄστ’ ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων καὶ Κοισύρας. ἀτὰρ μέτειμί γ’ αὐτόν· ἢν δὲ μὴ θέλῃ, οὐκ ἔσθ’ ὅπως οὐκ ἐξελῶ ’κ τῆς οἰκίας. ἀλλ’ ἐπανάμεινόν μ’ ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον.

ΧΟΡΟΣ

ἆρ’ αἰσθάνει πλεῖστα δι’ ἡ-

μᾶς ἀγάθ’ αὐτίχ’ ἕξων μόνας θεῶν; ὡς ἕτοιμος ὅδ’ ἐστὶν ἅπαντα δρᾶν ὅς’ ἂν κελεύῃς. σὺ δ’ ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου

καὶ φανερῶς ἐπηρμένου

γνοὺς ἀπολάψεις ὅτι πλεῖστον δύνασαι

ταχέως· φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦθ’ ἑτέρᾳ τρέπεσθαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

813 οὔτοι μὰ τὴν Ὁμίχλην ἔτ᾽ ἐνταυθοῖ μενεῖς,

815 ἀλλ᾽ ἔσθι᾽ ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

815 ὦ δαιμόνιε, τί χρῆμα πάσχεις, ὦ πάτερ; οὐκ εὖ φρονεῖς, μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

815 ἰδού γ᾽ ἰδοὺ Δί᾽ Ὀλύμπιον. τῆς μωρίας· τὸν Δία νομίζειν ὄντα τηλικουτονί.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

820 τί δὲ τοῦτ᾽ ἐγέλασας ἐτεόν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

820 ἐνθυμούμενος ὅτι παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαιϊκά. ὅμως γε μὴν πρόσελθ᾽, ἵν᾽ εἰδῇς πλείονα, καί σοι φράσω τι πρᾶγμ᾽ ὃ [σὺ] μαθὼν ἀνὴρ ἔσει. ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξεις μηδένα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

825 ἰδού. τί ἐστιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

825 ὤμοσας νυνὶ Δία.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

825 ἔγωγ᾽.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

826 ὁρᾷς οὖν ὡς ἀγαθὸν τὸ μανθάνειν; οὐκ ἔστιν, ὦ Φειδιππίδη, Ζεύς.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

827 ἀλλὰ τίς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

827 Δῖνος βασιλεύει τὸν Δί᾽ ἐξεληλακώς.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

827 αἰβοῖ· τί ληρεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

829 ἴσθι τοῦθ᾽ οὕτως ἔχον.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

830 τίς φησι ταῦτα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

830 Σωκράτης ὁ Μήλιος καὶ Χαιρεφῶν, ὃς οἶδε τὰ ψυλλῶν ἴχνη.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

830 σὺ δ᾽ εἰς τοσοῦτον τῶν μανιῶν ἐλήλυθας ὥστ᾽ ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

εὐστόμει καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς
καὶ νοῦν ἔχοντας, ὧν ὑπὸ τῆς φειδωλίας ἀπεκείρατ’ οὐδεὶς πώποτ’ οὐδ’ ἠλείψατο οὐδ’ εἰς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος· σὺ δὲ ὥσπερ τεθνεῶτος καταλόει μου τὸν βίον. ἀλλ’ ὡς τάχιστ’ ἐλθὼν ὑπὲρ ἐμοῦ μάνθανε.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

τί δ’ ἂν παρ’ ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἄληθες; ὅσαπέρ ἐστιν ἀνθρώποις σοφά. γνώσει δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς. ἀλλ’ ἐπανάμεινόν μ’ ὀλίγον ἐνταυθοῖ χρόνον.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

οἴμοι· τί δράσω παραφρονοῦντος τοῦ πατρός;
πότερον παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἕλω,
ἢ τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μανίαν αὐτοῦ φράσω;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

φέρ’ ἴδω, σὺ τοῦτον τίνα νομίζεις; εἰπέ μοι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἀλεκτρυόνα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καλῶς γε. ταυτηνὶ δὲ τί;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἀλεκτρυόν’.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἄμφω ταὐτό; καταγέλαστος εἶ.
μή νυν τὸ λοιπόν, ἀλλὰ τήνδε μὲν καλεῖν ἀλεκτρύαιναν, τουτονὶ δ’ ἀλέκτορα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἀλεκτρύαιναν; ταῦτ’ ἔμαθες τὰ δεξιὰ εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς γηγενεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

χἄτερά γε πόλλ’· ἀλλ’ ὅτι μάθοιμ’ ἑκάστοτε
ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοἰμάτιον ἀπώλεσας;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀλλ’ οὐκ ἀπολώλεκ’, ἀλλὰ καταπεφρόντικα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

τὰς δ’ ἐμβάδας ποῖ τέτροφας, ὦ ’νόητε σύ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

855 ὥσπερ Περικλέης, εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα.

860 ἀλλ’ ἴθι, βάδιζ’, ἴωμεν. εἶτα τῷ πατρὶ πιθόμενος ἐξάμαρτε. κἀγώ τοι ποτὲ οἶδ’ ἑξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος. ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον ἡλιαστικόν, τούτου ’πριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

865 ἦ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ’ ἀχθέσει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

865 εὖ γ’ ὅτι ἐπείσθης.

866 δεῦρο δεῦρ’ ὦ Σώκρατες, ἔξελθ’· ἄγω γάρ σοι τὸν υἱὸν τουτονὶ ἄκοντ’ ἀναπείσας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

868 νηπύτιος γάρ ἐστ’ ἔτι καὶ τῶν κρεμαστῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

870 αὐτὸς τρίβων εἴης ἄν, εἰ κρέμαιό γε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

870 οὐκ εἰς κόρακας; καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

870 ἰδοὺ κρέμαι’· ὡς ἠλίθιον ἐφθέγξατο καὶ τοῖσι χείλεσιν διερρυηκόσιν. πῶς ἂν μάθοι ποθ’ οὗτος ἀπόφευξιν δίκης

875 ἢ κλῆσιν ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν; καίτοι ταλάντου τοῦτ’ ἔμαθεν Ὑπέρβολος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

875 ἀμέλει δίδασκε. θυμόσοφός ἐστιν φύσει. εὐθύς γε τοι παιδάριον ὂν τυννουτονὶ ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας ναῦς τ’ ἔγλυφεν

880 ἁμαξίδας τε σκυτίνας ἠργάζετο κἀκ τῶν σιδίων βατράχους ἐποίει, πῶς δοκεῖς; ὅπως δ’ ἐκείνω τὼ λόγω μαθήσεται,

880 τὸν κρείττον’, ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥττονα, ὃς τἄδικα λέγων ἀνατρέπει τὸν κρείττονα·

885 ἐὰν δὲ μή, τὸν γοῦν ἄδικον πάσῃ τέχνῃ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

885 αὐτὸς μαθήσεται παρ’ αὐτοῖν τοῖν λόγοιν· ἐγὼ δ’ ἀπέσομαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

887 τοῦτό νυν μέμνης’, ὅπως πρὸς πάντα τὰ δίκαι’ ἀντιλέγειν δυνήσεται.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

889 χώρει δευρί· δεῖξον σαυτὸν

890 τοῖσι θεαταῖς καίπερ θρασὺς ὤν.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

891

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ἴθ’ ὅποι χρῄζεις· πολὺ γὰρ μᾶλλόν ς’ ἐν τοῖς πολλοῖσι λέγων ἀπολῶ.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

891 ἀπολεῖς σύ; τίς ὤν;

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

893 λόγος.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

893 ἥττων γ’ ὤν.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

894a ἀλλά σε νικῶ

894b τὸν ἐμοῦ κρείττω φάσκοντ’ εἶναι.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

895 τί σοφὸν ποιῶν;

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

895 γνώμας καινὰς ἐξευρίσκων.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

895 ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ

895 διὰ τουτουσὶ τοὺς ἀνοήτους.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

895 οὔκ, ἀλλὰ σοφούς.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

899 ἀπολῶ σε κακῶς.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

899 εἰπέ, τί ποιῶν;

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

899 τὰ δίκαια λέγων.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

899 ἀλλ’ ἀνατρέψω ταῦτ’ ἀντιλέγων· οὐδὲ γὰρ εἶναι πάνυ φημὶ Δίκην.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

899 οὐκ εἶναι φῄς;

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

903 φέρε γάρ, ποῦ ’στίν;

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

904a παρὰ τοῖσι θεοῖς.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

πῶς δῆτα Δίκης οὔσης ὁ Ζεὺς
οὐκ ἀπόλωλεν τὸν πατέρ’ αὑτοῦ δήσας;

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

αἰβοῖ, τουτὶ καὶ δὴ. χωρεῖ τὸ κακόν. δότε μοι λεκάνην.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

τυφογέρων εἶ κἀνάρμοστος.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

καταπύγων εἶ κἀναίσχυντος.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

ῥόδα μ’ εἴρηκας.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

καὶ βωμολόχος.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

κρίνεσι στεφανοῖς.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

καὶ πατραλοίας.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

χρυσῷ πάττων μ’ οὐ γιγνώσκεις.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

οὐ δῆτα πρὸ τοῦ γ’, ἀλλὰ μολύβδῳ.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

νῦν δέ γε κόσμος τοῦτ’ ἐστὶν ἐμοί.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

θρασὺς εἶ πολλοῦ.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

σὺ δέ γ’ ἀρχαῖος.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

διὰ σὲ δὲ φοιτᾶν οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων. καὶ γνωσθήσει ποτ’ Ἀθηναίοις οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

αὐχμεῖς αἰσχρῶς.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

σὺ δέ γ' εὖ πράττεις. καίτοι πρότερόν γ' ἐπτώχευες, Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων ἐκ πηριδίου γνώμας τρώγων Πανδελετείους.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

925 ὤμοι σοφίας—

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

925 ὤμοι μανίας—

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

925 ἧς ἐμνήσθης.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

926 τῆς σῆς πόλεως θ' ἥτις σε τρέφει λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

926 οὐχὶ διδάξεις τοῦτον Κρόνος ὤν.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

930 εἴπερ γ' αὐτὸν σωθῆναι χρὴ καὶ μὴ λαλιὰν μόνον ἀσκῆσαι.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

930 δεῦρ' ἴθι, τοῦτον δ' ἔα μαίνεσθαι.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

930 κλαύσει, τὴν χεῖρ' ἢν ἐπιβάλλῃς.

ΧΟΡΟΣ

930 παύσασθε μάχης καὶ λοιδορίας.
935 ἀλλ' ἐπίδειξαι σύ τε τοὺς προτέρους ἅττ' ἐδίδασκες,
937a σύ τε τὴν καινὴν
937b παίδευσιν, ὅπως ἂν ἀκούσας σφῷν
938 ἀντιλεγόντοιν κρίνας φοιτᾷ.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

938 δρᾶν ταῦτ' ἐθέλω.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

939 κἄγωγ' ἐθέλω.

ΧΟΡΟΣ

940 φέρε δή, πότερος λέξει πρότερος;

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

940 τούτῳ δώσω· κᾆτ' ἐκ τούτων ὧν ἂν λέξῃ ῥηματίοισιν καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις κατατοξεύσω,
945 τὸ τελευταῖον δ', ἢν ἀναγρύζῃ, τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὠφθαλμὼ κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται.

ΧΟΡΟΣ

νῦν δείξετον τὼ πισύνω
τοῖς περιδεξίοισιν λόγοισι καὶ φροντίσι καὶ γνωμοτύποις μερίμναις ὁπότερος αὐτοῖν ἀμείνων λέγων φανήσεται.
νῦν γὰρ ἅπας ἐνθάδε κίνδυνος ἀνεῖται σοφίας, ἧς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις ἐστὶν ἀγὼν μέγιστος.
ἀλλ’ ὦ πολλοῖς τοὺς πρεσβυτέρους ἤθεσι χρηστοῖς στεφανώ-
σας,
ῥῆξον φωνὴν ᾗτινι χαίρεις καὶ τὴν σαυτοῦ φύσιν εἰπέ.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν ὡς διέκειτο, ὅτ’ ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν καὶ σωφροσύνη ’νενόμιστο. πρῶτον μὲν ἔδει παιδὸς φωνὴν γρύξαντος μηδέν’ ἀκοῦσαι· εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως εἰς κιθαριστοῦ
τοὺς κωμήτας γυμνοὺς ἁθρόους, κεἰ κριμνώδη κατανείφοι.
εἶτ’ αὖ προμαθεῖν ᾆσμ’ ἐδίδασκεν τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας, ἢ “Παλλάδα περσέπολιν δεινάν” ἢ “τηλέπορόν τι
βόαμα”, ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν. εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ’ ἢ κάμψειέν τινα καμπὴν
οἵας οἱ νῦν, τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους, ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων. ἐν παιδοτρίβου δὲ καθίζοντας τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι τοὺς παῖδας, ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξειαν ἀπηνές·
εἶτ’ αὖ πάλιν αὖθις ἀνιστάμενον συμψῆσαι καὶ προνοεῖσθαι εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν. ἠλείψατο δ’ ἂν τοὐμφαλοῦ οὐδεὶς παῖς ὑπένερθεν τότ’ ἄν,
ὥστε τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν ἐπήνθει. οὐδ’ ἂν μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν πρὸς τὸν ἐραστὴν
αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖν ὀφθαλμοῖν ἐβάδιζεν.
οὐδ’ ἀνελέσθαι δειπνοῦντ’ ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος, οὐδ’ ἄννηθον τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν οὐδὲ σέλινον, οὐδ’ ὀψοφαγεῖν οὐδὲ κιχλίζειν οὐδ’ ἴσχειν τὼ πόδ’ ἐναλλάξ.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα
καὶ Κηκείδου καὶ Βουφονίων.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

ἀλλ’ οὖν ταῦτ’ ἐστὶν ἐκεῖνα ἐξ ὧν ἄνδρας Μαραθωνομάχας ἡμὴ παίδευσις ἔθρεψεν. σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοισι διδάσκεις ἐντετυλίχθαι, ὥστε μ’ ἀπάγχεσθ’ ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον
αὐτοὺς τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων ἀμελῇ τις Τριτογενείης.
πρὸς ταῦτ’, ὦ μειράκιον, θαρρῶν ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον
αἱροῦ. κἀπιστήσει μισεῖν ἀγορὰν καὶ βαλανείων ἀπέχεσθαι, καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι κἂν σκώπτῃ τίς σε φλέγεσθαι, καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσιν, καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας σκαιουργεῖν, ἄλλο τε μηδὲν

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

αἰσχρὸν ποιεῖν ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλλεις τἄγαλμ’ ἀναπλή-
σειν · μηδ’ εἰς ὀρχηστρίδος εἰσᾴττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς, μηδ’ ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ μηδὲν μηδ’ Ἰαπετὸν καλέσαντα μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

εἰ ταῦτ’, ὦ μειράκιον, πείσει τούτῳ, νὴ τὸν Διόνυσον τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις καί σε καλοῦσι βλιτομάμ-
μαν.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

ἀλλ’ οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις, οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ’, οἷάπερ οἱ
νῦν, οὐδ’ ἑλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου,
ἀλλ’ εἰς Ἀκαδήμειαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξει στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μετὰ σώφρονος ἡλικιώτου, σμίλακος ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης καὶ λεύκης φυλλο-
βολούσης , ἦρος ἐν ὥρᾳ, χαίρων ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ.
ἢν ταῦτα ποῇς ἁγὼ φράζω
καὶ πρὸς τούτοις προσέχῃς τὸν νοῦν ἕξεις αἰεὶ στῆθος λιπαρόν, χροιὰν λαμπράν, ὤμους μεγάλους, γλῶτταν βαιάν, πυγὴν μεγάλην, πόσθην μικράν·
ἢν δ’ ἅπερ οἱ νῦν ἐπιτηδεύῃς, πρῶτα μὲν ἕξεις χροιὰν ὠχράν, ὤμους μικρούς, στῆθος λεπτόν, γλῶτταν μεγάλην, κωλῆν μικράν, ψήφισμα μακρόν,
καί ς’ ἀναπείσει τὸ μὲν αἰσχρὸν ἅπαν καλὸν ἡγεῖσθαι, τὸ καλὸν δ’ αἰσχρόν, καὶ πρὸς τούτοις τῆς Ἀντιμάχου καταπυγοσύνης ἀναπλήσει.

ΧΟΡΟΣ

ὦ καλλίπυργον σοφίαν
κλεινοτάτην ἐπασκῶν, ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος.
εὐδαίμονες ἄρ’ ἦσαν οἱ ζῶντες τότε.
πρὸς τάδε ς’, ὦ κομψοπρεπῆ μοῦσαν ἔχων,
δεῖ σε λέγειν τι καινόν, ὡς
ηὐδοκίμηκεν ἁνήρ. δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτόν,
εἴπερ τὸν ἄνδρ’ ὑπερβαλεῖ καὶ μὴ γέλωτ’ ὀφλήσεις.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

καὶ μὴν πάλαι ’γὼ ’πνιγόμην τὰ σπλάγχνα κἀπεθύμουν ἅπαντα ταῦτ’ ἐναντίαις γνώμαισι συνταράξαι. ἐγὼ γὰρ ἥττων μὲν λόγος δι’ αὐτὸ τοῦτ’ ἐκλήθην ἐν τοῖσι φροντισταῖσιν, ὅτι πρώτιστος ἐπενόησα
τοῖσιν νόμοις καὶ ταῖς δίκαις τἀναντί’ ἀντιλέξαι. καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ’ ἄξιον στατήρων, αἱρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους ἔπειτα νικᾶν. σκέψαι δὲ τὴν παίδευσιν ᾗ πέποιθεν, ὡς ἐλέγξω, ὅστις σε θερμῷ φησὶ λοῦσθαι πρῶτον οὐκ ἐάσειν.
καίτοι τίνα γνώμην ἔχων ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά;

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

1045 ὁτιὴ κάκιστόν ἐστι καὶ δειλὸν ποεῖ τὸν ἄνδρα.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1045 ἐπίσχες· εὐθὺς γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφυκτον. καί μοι φράσον· τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίν' ἄνδρ' ἄριστον ψυχὴν νομίζεις, εἰπέ, καὶ πλείστους πόνους πονῆσαι;

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1045 ἐγὼ μὲν οὐδέν' Ἡρακλέους βελτίον' ἄνδρα κρίνω.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1045 ποῦ ψυχρὰ δῆτα πώποτ' εἶδες Ἡράκλεια λουτρά; καίτοι τίς ἀνδρειότερος ἦν;

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1052 ταῦτ' ἐστί, ταῦτ', ἐκεῖνα ἃ τῶν νεανίσκων ἀεὶ δι' ἡμέρας λαλούντων πλῆρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1055 εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις, ἐγὼ δ' ἐπαινῶ. εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὅμηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν ἄν, οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας. ἄνειμι δῆτ' ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλῶτταν, ἣν ὁδὶ μὲν οὔ φησι χρῆναι τοὺς νέους ἀσκεῖν, ἐγὼ δέ φημι.

1060 καὶ σωφρονεῖν αὖ φησὶ χρῆναι, δύο κακὼ μεγίστω. ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη ἀγαθόν τι γενόμενον; φράσον, καί μ' ἐξέλεγξον εἰπών.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1060 πολλοῖς. ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1060 μάχαιραν; ἀστεῖόν γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων.

1065 Ὑπέρβολος δ' οὑκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ εἴληφε διὰ πονηρίαν, ἀλλ' οὐ μὰ Δί' οὐ μάχαιραν.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1065 καὶ τὴν Θέτιν γ' ἔγημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεύς.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1065 κᾆτ' ἀπολιποῦσά γ' αὐτὸν ᾤχετ'· οὐ γὰρ ἦν ὑβριστὴς οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννυχίζειν·

1070 γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει. σὺ δ' εἶ Κρόνιππος. σκέψαι γάρ, ὦ μειράκιον, ἐν τῷ σωφρονεῖν ἅπαντα ἄνεστιν, ἡδονῶν θ' ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι· παίδων, γυναικῶν, κοττάβων, ὄψων, πότων, καχασμῶν. καίτοι τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῇς;

1075 εἶέν. πάρειμ' ἐντεῦθεν εἰς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. ἥμαρτες, ἠράσθης, ἐμοίχευσάς τι, κᾆτ' ἐλήφθης. ἀπόλωλας· ἀδύνατος γὰρ εἶ λέγειν. ἐμοὶ δ' ὁμιλῶν

1075 χρῶ τῇ φύσει, σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν. μοιχὸς γὰρ ἢν τύχῃς ἁλούς, τάδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν,

1080 ὡς οὐδὲν ἠδίκηκας· εἶτ' εἰς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν, κἀκεῖνος ὡς ἥττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν· καίτοι σὺ θνητὸς ὢν θεοῦ πῶς μεῖζον ἂν δύναιο;

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1080 τί δ’ ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι τέφρᾳ τε τιλθῇ; ἕξει τινὰ γνώμην λέγειν τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι;

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1085 ἢν δ’ εὐρύπρωκτος ᾖ, τί πείσεται κακόν;

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1085 τί μὲν οὖν ἂν ἔτι μεῖζον πάθοι τούτου ποτέ;

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1085 τί δῆτ’ ἐρεῖς, ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ;

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1085 σιγήσομαι. τί δ’ ἄλλο;

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1088 φέρε δή μοι φράσον, συνηγοροῦσιν ἐκ τίνων;

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1090 ἐξ εὐρυπρώκτων.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1090 πείθομαι. τί δαί; τραγῳδοῦς’ ἐκ τίνων;

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1090 ἐξ εὐρυπρώκτων.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1092 εὖ λέγεις. δημηγοροῦσι δ’ ἐκ τίνων;

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1092 ἐξ εὐρυπρώκτων.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1094 ἆρα δῆτ’
1095 ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις; καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους σκόπει.

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1095 καὶ δὴ σκοπῶ.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1097 τί δῆθ’ ὁρᾷς;

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1097 πολὺ πλείονας, νὴ τοὺς θεούς, τοὺς εὐρυπρώκτους. τουτονὶ
1099 γοῦν οἶδ’ ἐγὼ κἀκεινονὶ
1099 καὶ τὸν κομήτην τουτονί.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1099 τί δῆτ᾽ ἐρεῖς;

Ο ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1099 ἡττήμεθ᾽. ὦ κινούμενοι, πρὸς τῶν θεῶν δέξασθέ μου θοἰμάτιον, ὡς ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1105 τί δῆτα; πότερα τοῦτον ἀπάγεσθαι λαβὼν βούλει τὸν υἱόν, ἢ διδάσκω σοι λέγειν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1105 δίδασκε καὶ κόλαζε καὶ μέμνης᾽ ὅπως εὖ μοι στομώσεις αὐτόν, ἐπὶ μὲν θάτερα οἷον δικιδίοις, τὴν δ᾽ ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον

1110 στόμωσον οἵαν εἰς τὰ μείζω πράγματα.

Ο ΗΤΤΩΝ ΛΟΓΟΣ

1110 ἀμέλει, κομιεῖ τοῦτον σοφιστὴν δεξιόν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1110 ὠχρὸν μὲν οὖν οἶμαί γε καὶ κακοδαίμονα.

ΧΟΡΟΣ

1112 χωρεῖτέ νυν. οἶμαι δὲ σοὶ

1112 ταῦτα μεταμελήσειν.

1115 τοὺς κριτὰς ἃ κερδανοῦσιν, ἤν τι τόνδε τὸν χορὸν ὠφελῶς᾽ ἐκ τῶν δικαίων, βουλόμεσθ᾽ ἡμεῖς φράσαι. πρῶτα μὲν γάρ, ἢν νεᾶν βούλησθ᾽ ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγρούς, ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, τοῖσι δ᾽ ἄλλοις ὕστερον. εἶτα τὸν καρπὸν τεκούσας ἀμπέλους φυλάξομεν,

1120 ὥστε μήτ᾽ αὐχμὸν πιέζειν μήτ᾽ ἄγαν ἐπομβρίαν. ἢν δ᾽ ἀτιμάσῃ τις ἡμᾶς θνητὸς ὢν οὔσας θεάς, προσεχέτω τὸν νοῦν πρὸς ἡμῶν οἷα πείσεται κακά, λαμβάνων οὔτ᾽ οἶνον οὔτ᾽ ἄλλ᾽ οὐδὲν ἐκ τοῦ χωρίου. ἡνίκ᾽ ἂν γὰρ αἵ τ᾽ ἐλαῖαι βλαστάνως᾽ αἵ τ᾽ ἄμπελοι,

1125 ἀποκεκόψονται· τοιαύταις σφενδόναις παιήσομεν. ἢν δὲ πλινθεύοντ᾽ ἴδωμεν, ὕσομεν καὶ τοῦ τέγους τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις συντρίψομεν. κἂν γαμῇ ποτ᾽ αὐτὸς ἢ τῶν ξυγγενῶν ἢ τῶν φίλων, ὕσομεν τὴν νύκτα πᾶσαν, ὥστ᾽ ἴσως βουλήσεται

1130 κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον ἢ κρῖναι κακῶς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1130 πέμπτη, τετράς, τρίτη· μετὰ ταύτην δευτέρα· εἶθ᾽ ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι, εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ᾽ ἕνη τε καὶ νέα.

1135 πᾶς γάρ τις ὀμνύς, οἷς ὀφείλων τυγχάνω, θείς μοι πρυτανεῖ᾽ ἀπολεῖν μέ φησι κἀξολεῖν.

1135 κἀμοῦ μέτριά τε καὶ δίκαι᾽ αἰτουμένου, “ὦ δαιμόνιε, τὸ μέν τι νυνὶ μὴ λάβῃς, τὸ δ᾽ ἀναβαλοῦ μοι, τὸ δ᾽ ἄφες”, οὔ φασίν ποτε

1140 οὕτως ἀπολήψεσθ᾽, ἀλλὰ λοιδοροῦσί με ὡς ἄδικός εἰμι, καὶ δικάσεσθαί φασί μοι. νῦν οὖν δικαζέσθων. ὀλίγον γάρ μοι μέλει, εἴπερ μεμάθηκεν εὖ λέγειν Φειδιππίδης. τάχα δ᾽ εἴσομαι κόψας τὸ φροντιστήριον.

1145 παῖ, ἠμί, παῖ, παῖ.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Στρεψιάδην ἀσπάζομαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

κἄγωγέ ς’. ἀλλὰ τουτονὶ πρῶτον λαβέ. χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον. καί μοι τὸν υἱόν, εἰ μεμάθηκε τὸν λόγον ἐκεῖνον, εἴφ’, ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

μεμάθηκεν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

εὖ γ’, ὦ παμβασίλει’ Ἀπαιόλη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὥστ’ ἀποφύγοις ἂν ἥντιν’ ἂν βούλῃ δίκην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

κεἰ μάρτυρες παρῆσαν ὅτ’ ἐδανειζόμην;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

πολλῷ γε μᾶλλον, κἂν παρῶσι χίλιοι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

βοάσομαι τἄρα τὰν ὑπέρτονον

βοάν. ἰώ, κλάετ’ ὦ ’βολοστάται, αὐτοί τε καὶ τἀρχαῖα καὶ τόκοι τόκων. οὐδὲν γὰρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσαισθ’ ἔτι, οἷος ἐμοὶ τρέφεται τοῖσδ’ ἐνὶ δώμασι παῖς

ἀμφήκει γλώττῃ λάμπων, πρόβολος ἐμός, σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς βλάβη, λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν·

ὃν κάλεσον τρέχων ἔνδοθεν ὡς ἐμέ.

ὦ τέκνον, ὦ παῖ, ἔξελθ’ οἴκων, ἄϊε σοῦ πατρός.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὅδ’ ἐκεῖνος ἀνήρ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ φίλος, ὦ φίλος.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἄπιθι λαβών.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἰὼ ἰώ, τέκνον.

ἰοῦ ἰοῦ.

ὡς ἥδομαί σου πρῶτα τὴν χροιὰν ἰδών.

νῦν μέν γ’ ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς κἀντιλογικός, καὶ τοῦτο τοὐπιχώριον ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ, τὸ “τί λέγεις σύ;” καὶ δοκεῖν

ἀδικοῦντ᾽ ἀδικεῖσθαι, καὶ κακουργοῦντ᾽, οἶδ᾽ ὅτι. ἐπὶ τοῦ προσώπου τ᾽ ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.
νῦν οὖν ὅπως σώσεις μ᾽, ἐπεὶ κἀπώλεσας.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

φοβεῖ δὲ δὴ τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἕνη γάρ ἐστι καὶ νέα τις ἡμέρα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

εἰς ἥν γε θήσειν τὰ πρυτανεῖά φασί μοι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἀπολοῦς᾽ ἄρ᾽ αὔθ᾽ οἱ θέντες. οὐ γάρ ἐσθ᾽ ὅπως μί᾽ ἡμέρα γένοιτ᾽ ἂν ἡμέραι δύο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐκ ἂν γένοιτο;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

πῶς γάρ, εἰ μή περ γ᾽ ἅμα αὑτὴ γένοιτ᾽ ἂν γραῦς τε καὶ νέα γυνή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καὶ μὴν νενόμισταί γ᾽.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

οὐ γὰρ οἶμαι τὸν νόμον ἴσασιν ὀρθῶς ὅτι νοεῖ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

νοεῖ δὲ τί;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τουτὶ μὲν οὐδέν πω πρὸς ἕνην τε καὶ νέαν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν εἰς δύ᾽ ἡμέρας
ἔθηκεν, εἴς γε τὴν ἕνην τε καὶ νέαν,
ἵν᾽ αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἵνα δὴ τί τὴν ἕνην προσέθηκεν;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἵν᾽, ὦ μέλε, παρόντες οἱ φεύγοντες ἡμέρᾳ μιᾷ πρότερον ἀπαλλάττοινθ᾽ ἑκόντες· εἰ δὲ μή,

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

1195 ἕωθεν ὑπανιῷντο τῇ νουμηνίᾳ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1195 πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νουμηνίᾳ ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ’, ἀλλ’ ἕνῃ τε καὶ νέᾳ;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1195 ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσί μοι παθεῖν· ὅπως τάχιστα τὰ πρυτανεῖ’ ὑφελοίατο,

1195 διὰ τοῦτο προυτένθευσαν ἡμέρᾳ μιᾷ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1195 εὖ γ’. ὦ κακοδαίμονες, τί κάθησθ’ ἀβέλτεροι, ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι, ἀριθμός, πρόβατ’ ἄλλως, ἀμφορῆς νενησμένοι; ὥστ’ εἰς ἐμαυτὸν καὶ τὸν υἱὸν τουτονὶ

1205 ἐπ’ εὐτυχίαισιν ᾀστέον μοὐγκώμιον. “μάκαρ ὦ Στρεψίαδες αὐτός τ’ ἔφυς, ὡς σοφός, χοἶον τὸν υἱὸν τρέφεις”, φήσουσι δή μ’ οἱ φίλοι χοἰ δημόται

1210 ζηλοῦντες ἡνίκ’ ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας.

1212-1213 ἀλλ’ εἰσάγων σε βούλομαι πρῶτον ἑστιᾶσαι.

ΧΡΗΣΤΗΣ Α

1214 εἶτ’ ἄνδρα τῶν αὑτοῦ τι χρὴ προϊέναι;

1215 οὐδέποτέ γ’, ἀλλὰ κρεῖττον εὐθὺς ἦν τότε ἀπερυθριᾶσαι μᾶλλον ἢ σχεῖν πράγματα, ὅτε τῶν ἐμαυτοῦ γ’ ἕνεκα νυνὶ χρημάτων ἕλκω σε κλητεύσοντα, καὶ γενήσομαι ἐχθρὸς ἔτι πρὸς τούτοισιν ἀνδρὶ δημότῃ.

1220 ἀτὰρ οὐδέποτέ γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ ζῶν, ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην—

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1221 τίς οὑτοσί;

ΧΡΗΣΤΗΣ

1221 —εἰς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1222 μαρτύρομαι ὅτι εἰς δύ’ εἶπεν ἡμέρας. τοῦ χρήματος;

ΧΡΗΣΤΗΣ

1222 τῶν δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες ὠνούμενος

1225 τὸν ψαρὸν ἵππον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1225 ἵππον; οὐκ ἀκούετε; ὃν πάντες ὑμεῖς ἴστε μισοῦνθ’ ἱππικήν.

ΧΡΗΣΤΗΣ

1225 καὶ νὴ Δί’ ἀποδώσειν γ’ ἐπώμνυς τοὺς θεούς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1225 μὰ τὸν Δί’ οὐ γάρ πω τότ’ ἐξηπίστατο

1225 Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.

ΧΡΗΣΤΗΣ

νῦν δὲ διὰ τοῦτ’ ἔξαρνος εἶναι διανοεῖ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί γὰρ ἄλλ’ ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος;

ΧΡΗΣΤΗΣ

καὶ ταῦτ’ ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεοὺς ἵν’ ἂν κελεύσω ’γώ σε;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τοὺς ποίους θεούς;

ΧΡΗΣΤΗΣ

τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

νὴ Δία,
κἂν προσκαταθείην γ’, ὥστ’ ὀμόσαι, τριώβολον.

ΧΡΗΣΤΗΣ

ἀπόλοιο τοίνυν ἕνεκ’ ἀναιδείας ἔτι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἅλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ’ ἂν οὑτοσί.

ΧΡΗΣΤΗΣ

οἴμ’ ὡς καταγελᾷς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἓξ χοᾶς χωρήσεται.

ΧΡΗΣΤΗΣ

οὔτοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς
ἐμοῦ καταπροίξει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

θαυμασίως ἥσθην θεοῖς, καὶ Ζεὺς γελοῖος ὀμνύμενος τοῖς εἰδόσιν.

ΧΡΗΣΤΗΣ

ἦ μὴν σὺ τούτων τῷ χρόνῳ δώσεις δίκην. ἀλλ’ εἴτ’ ἀποδώσεις μοι τὰ χρήματ’ εἴτε μή,
ἀπόπεμψον ἀποκρινάμενος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἔχε νυν ἥσυχος·
ἐγὼ γὰρ αὐτίκ’ ἀποκρινοῦμαί σοι σαφῶς.

ΧΡΗΣΤΗΣ

τί σοι δοκεῖ δράσειν; ἀποδώσειν σοι δοκεῖ;

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1245 ποῦ ’σθ’ οὗτος ἁπαιτῶν με τἀργύριον; λέγε, τουτὶ τί ἐστι;

ΧΡΗΣΤΗΣ

1248 τοῦθ’ ὅτι ἐστί; κάρδοπος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1248 ἔπειτ’ ἀπαιτεῖς ἀργύριον τοιοῦτος ὤν;

1248 οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ’ ἂν ὀβολὸν οὐδενὶ ὅστις καλέσειε “κάρδοπον” τὴν καρδόπην.

ΧΡΗΣΤΗΣ

1248 οὐκ ἄρ’ ἀποδώσεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1252 οὐχ ὅσον γ’ ἔμ’ εἰδέναι. οὔκουν ἁνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς ἀπὸ τῆς θύρας;

ΧΡΗΣΤΗΣ

1254 ἄπειμι· καὶ τοῦτ’ ἴσθ’, ὅτι

1255 θήσω πρυτανεῖ’, ἢ μηκέτι ζῴην ἐγώ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1255 προσαποβαλεῖς ἄρ’ αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα. καίτοι σε τοῦτό γ’ οὐχὶ βούλομαι παθεῖν ὁτιὴ ’κάλεσας εὐηθικῶς “τὴν κάρδοπον”.

ΧΡΗΣΤΗΣ Β

1259a ἰώ μοι μοι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1259b ἔα·

1260 τίς οὑτοσί ποτ’ ἔσθ’ ὁ θρηνῶν; οὔ τι που τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο;

ΧΡΗΣΤΗΣ

1260 τί δ’, ὅστις εἰμί, τοῦτο βούλεσθ’ εἰδέναι; ἀνὴρ κακοδαίμων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1263 κατὰ σεαυτόν νυν τρέπου.

ΧΡΗΣΤΗΣ

1263 ὦ σκληρὲ δαῖμον· ὦ τύχαι θραυσάντυγες

1265 ἵππων ἐμῶν· ὦ Παλλάς, ὥς μ’ ἀπώλεσας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1265 τί δαί σε Τληπόλεμός ποτ’ εἴργασται κακόν;

ΧΡΗΣΤΗΣ

1265 μὴ σκῶπτέ μ’, ὦ τᾶν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον ἅλαβεν, ἄλλως τε μέντοι καὶ κακῶς πεπραγότι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ’;

ΧΡΗΣΤΗΣ

ἁδανείσατο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

κακῶς ἄρ’ ὄντως εἶχες, ὥς γ’ ἐμοὶ δοκεῖς.

ΧΡΗΣΤΗΣ

ἵππους γ’ ἐλαύνων ἐξέπεσον νὴ τοὺς θεούς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί δῆτα ληρεῖς ὥσπερ ἀπ’ ὄνου καταπεσών;

ΧΡΗΣΤΗΣ

ληρῶ, τὰ χρήματ’ ἀπολαβεῖν εἰ βούλομαι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐκ ἔσθ’ ὅπως σύ γ’ αὐτὸς ὑγιαίνεις.

ΧΡΗΣΤΗΣ

τί δαί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς.

ΧΡΗΣΤΗΣ

σὺ δὲ νὴ τὸν Ἑρμῆν προσκεκλήσεσθαί γ’ ἐμοί, εἰ μὴ ’ποδώσεις τἀργύριον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

κάτειπέ νυν· πότερα νομίζεις καινὸν αἰεὶ τὸν Δία
ὕειν ὕδωρ ἑκάστοτ’, ἢ τὸν ἥλιον ἕλκειν κάτωθεν ταὐτὸ τοῦθ’ ὕδωρ πάλιν;

ΧΡΗΣΤΗΣ

οὐκ οἶδ’ ἔγωγ’ ὁπότερον, οὐδέ μοι μέλει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ, εἰ μηδὲν οἶσθα τῶν μετεώρων πραγμάτων;

ΧΡΗΣΤΗΣ

ἀλλ’ εἰ σπανίζεις τἀργυρίου μοι τὸν τόκον ἀπόδοτε .

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τοῦτο δ’ ἔσθ’, ὁ τόκος, τί θηρίον;

ΧΡΗΣΤΗΣ

τί δ’ ἄλλο γ’ ἢ κατὰ μῆνα καὶ καθ’ ἡμέραν πλέον πλέον τἀργύριον αἰεὶ γίγνεται ὑπορρέοντος τοῦ χρόνου;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1289 καλῶς λέγεις.

1290 τί δῆτα; τὴν θάλαττάν ἐσθ' ὅτι πλείονα νυνὶ νομίζεις ἢ πρὸ τοῦ;

ΧΡΗΣΤΗΣ

1291 μὰ Δί', ἀλλ' ἴσην. οὐ γὰρ δίκαιον πλείον' εἶναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1292 κᾆτα πῶς αὕτη μέν, ὦ κακόδαιμον, οὐδὲν γίγνεται ἐπιρρεόντων τῶν ποταμῶν πλείων, σὺ δὲ

1295 ζητεῖς ποῆσαι τἀργύριον πλέον τὸ σόν; οὐκ ἀποδιώξει σαυτὸν ἀπὸ τῆς οἰκίας; φέρε μοι τὸ κέντρον.

ΧΡΗΣΤΗΣ

1297 ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1297 ὕπαγε. τί μέλλεις; οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφόρα;

ΧΡΗΣΤΗΣ

1297 ταῦτ' οὐχ ὕβρις δῆτ' ἐστίν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1299 ἄξεις; ἐπιαλῶ

1299 κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον. φεύγεις; ἔμελλόν ς' ἆρα κινήσειν ἐγὼ αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν.

ΧΟΡΟΣ

1302 οἷον τὸ πραγμάτων ἐρᾶν φλαύρων· ὁ γὰρ γέρων ὅδ' ἐρασθεὶς

1305 ἀποστερῆσαι βούλεται τὰ χρήμαθ' ἁδανείσατο. κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήμερον λήψεταί τι πρᾶγμ' ὃ τοῦτον ποήσει τὸν σοφι-

1310a στὴν ὧν πανουργεῖν ἤρξατ' ἐξ-

1310b αίφνης τι κακὸν λαβεῖν .

1311 οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ' εὑρήσειν ὅπερ πάλαι ποτ' ἐζήτει, εἶναι τὸν υἱὸν δεινόν οἱ γνώμας ἐναντίας λέγειν

1315 τοῖσιν δικαίοις, ὥστε νικᾶν ἅπαντας, οἷσπερ ἂν ξυγγένηται, κἂν λέγῃ παμπόνηρ'. ἴσως δ' ἴσως βουλήσεται

1320 κἄφωνον αὐτὸν εἶναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1320 ἰοὺ ἰού. ὦ γείτονες καὶ ξυγγενεῖς καὶ δημόται, ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ. οἴμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς γνάθου.

1325 ὦ μιαρέ, τύπτεις τὸν πατέρα;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1325 φήμ', ὦ πάτερ.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1325 ὁρᾶθ’ ὁμολογοῦνθ’ ὅτι με τύπτει;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1326 καὶ μάλα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1326 ὦ μιαρὲ καὶ πατραλοῖα καὶ τοιχωρύχε.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1326 αὖθίς με ταὐτὰ ταῦτα καὶ πλείω λέγε. ἆρ’ οἶσθ’ ὅτι χαίρω πόλλ’ ἀκούων καὶ κακά;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1330 ὦ λακκόπρωκτε.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1330 πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1330 τὸν πατέρα τύπτεις;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1331 κἀποφανῶ γε νὴ Δία ὡς ἐν δίκῃ ς’ ἔτυπτον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1332 ὦ μιαρώτατε, καὶ πῶς γένοιτ’ ἂν πατέρα τύπτειν ἐν δίκῃ;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1332 ἔγωγ’ ἀποδείξω καί σε νικήσω λέγων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1335 τουτὶ σὺ νικήσεις;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1335 πολύ γε καὶ ῥᾳδίως. ἑλοῦ δ’ ὁπότερον τοῖν λόγοιν βούλει λέγειν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1335 ποίοιν λόγοιν;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1337 τὸν κρείττον’ ἢ τὸν ἥττονα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1337 ἐδιδαξάμην μέντοι σε νὴ Δί’, ὦ μέλε, τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε
1340 μέλλεις ἀναπείσειν, ὡς δίκαιον καὶ καλὸν τὸν πατέρα τύπτεσθ’ ἐστὶν ὑπὸ τῶν υἱέων.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1340 ἀλλ’ οἴομαι μέντοι ς’ ἀναπείσειν, ὥστε γε οὐδ’ αὐτὸς ἀκροασάμενος οὐδὲν ἀντερεῖ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1340 καὶ μὴν ὅτι καὶ λέξεις ἀκοῦσαι βούλομαι.

ΧΟΡΟΣ

1345 σὸν ἔργον, ὦ πρεσβῦτα, φροντίζειν ὅπῃ τὸν ἄνδρα κρατήσεις, ὡς οὗτος, εἰ μή τῳ ’πεποίθειν, οὐκ ἂν ἦν

1345 οὕτως ἀκόλαστος. ἀλλ’ ἔσθ’ ὅτῳ θρασύνεται· δῆλόν 〈γε τοι〉

1345 τὸ λῆμα τἀνθρώπου.

1345 ἀλλ’ ἐξ ὅτου τὸ πρῶτον ἤρξαθ’ ἡ μάχη γενέσθαι ἤδη λέγειν χρὴ πρὸς χορόν· πάντως δὲ τοῦτο δράσεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1352 καὶ μὴν ὅθεν γε πρῶτον ἠρξάμεσθα λοιδορεῖσθαι ἐγὼ φράσω. ’πειδὴ γὰρ εἱστιώμεθ’, ὥσπερ ἴστε,

1355 πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ’ ἐγὼ ’κέλευσα ᾆσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν Κριόν, ὡς ἐπέχθη. ὁ δ’ εὐθέως ἀρχαῖον εἶν’ ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν ᾄδειν τε πίνονθ’, ὡσπερεὶ κάχρυς γυναῖκ’ ἀλοῦσαν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1355 οὐ γὰρ τότ’ εὐθὺς χρῆν σ’ ἀράττεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι,

1360 ᾄδειν κελεύονθ’, ὡσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1360 τοιαῦτα μέντοι καὶ τότ’ ἔλεγεν ἔνδον, οἷάπερ νῦν, καὶ τὸν Σιμωνίδην ἔφασκ’ εἶναι κακὸν ποητήν. κἀγὼ μόλις μέν, ἀλλ’ ὅμως, ἠνεσχόμην τὸ πρῶτον. ἔπειτα δ’ ἐκέλευσ’ αὐτὸν ἀλλὰ μυρρίνην λαβόντα

1365 τῶν Αἰσχύλου λέξαι τί μοι. κᾆθ’ οὗτος εὐθὺς εἶπεν· “ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποηταῖς—

1365 ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν.” κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν; ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην· “σὺ δ’ ἀλλὰ τούτων

1370 λέξον τι τῶν νεωτέρων, ἅττ’ ἐστὶ τὰ σοφὰ ταῦτα.” ὁ δ’ εὐθὺς ἦγ’ Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν’, ὡς ἐκίνει ἁδελφός, ὦ ’λεξίκακε, τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν. κἀγὼ οὐκέτ’ ἐξηνεσχόμην, ἀλλ’ εὐθέως ἀράττω πολλοῖς κακοῖς καἰσχροῖσι. κᾆτ’ ἐντεῦθεν, οἷον εἰκός,

1375 ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ’· εἶθ’ οὗτος ἐπαναπηδᾷ, κἄπειτ’ ἔφλα με κἀσπόδει κἄπνιγε κἀπέτριβεν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1375 οὔκουν δικαίως, ὅστις οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς, σοφώτατον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1378 σοφώτατον γ’ ἐκεῖνον, ὦ—τί σ’ εἴπω; ἀλλ’ αὖθις αὖ τυπτήσομαι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1379 νὴ τὸν Δί’, ἐν δίκῃ γ’ ἄν.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καὶ πῶς δικαίως; ὅστις ὦ ’ναίσχυντέ ς’ ἐξέθρεψα αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος, ὅτι νοοίης. εἰ μέν γε βρῦν εἴποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον·

μαμμᾶν δ’ ἂν αἰτήσαντος, ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον· κακκᾶν δ’ ἂν οὐκ ἔφθης φράσας, κἀγὼ λαβὼν θύραζε

ἐξέφερον ἂν καὶ προυσχόμην σε. σὺ δέ με νῦν ἀπάγχων, βοῶντα καὶ κεκραγόθ’ ὅτι χεζητιῴην, οὐκ ἔτλης ἔξω ’ξενεγκεῖν, ὦ μιαρέ, θύραζέ μ’, ἀλλὰ πνιγόμενος

αὐτοῦ ’πόησα κακκᾶν.

ΧΟΡΟΣ

οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας πηδᾶν ὅτι λέξει. εἰ γὰρ τοιαῦτά γ’ οὗτος ἐξειργασμένος λαλῶν ἀναπείσει,

τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἂν ἀλλ’ οὐδ’ ἐρεβίνθου.

σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά, πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ὡς ἡδὺ καινοῖς πράγμασιν καὶ δεξιοῖς ὁμιλεῖν

καὶ τῶν καθεστώτων νόμων ὑπερφρονεῖν δύνασθαι. ἐγὼ γὰρ ὅτε μὲν ἱππικῇ τὸν νοῦν μόνῃ προσεῖχον, οὐδ’ ἂν τρί’ εἰπεῖν ῥήμαθ’ οἷός τ’ ἦν πρὶν ἐξαμαρτεῖν· νυνὶ δ’, ἐπειδή μ’ οὑτοσὶ τούτων ἔπαυσεν αὐτός, γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ξύνειμι καὶ μερίμναις,

οἶμαι διδάξειν ὡς δίκαιον τὸν πατέρα κολάζειν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἵππευε τοίνυν νὴ Δί’, ὡς ἔμοιγε κρεῖττόν ἐστιν ἵππων τρέφειν τέθριππον ἢ τυπτόμενον ἐπιτριβῆναι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἐκεῖσε δ’ ὅθεν ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου μέτειμι, καὶ πρῶτ’ ἐρήσομαί σε τουτί· παῖδά μ’ ὄντ’ ἔτυπτες;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἔγωγέ ς’, εὐνοῶν τε καὶ κηδόμενος.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

εἰπὲ δή μοι, οὐ κἀμὲ σοὶ δίκαιόν ἐστιν εὐνοεῖν ὁμοίως τύπτειν τ’, ἐπειδήπερ γε τοῦτ’ ἔστ’ εὐνοεῖν, τὸ τύπτειν; πῶς γὰρ τὸ μὲν σὸν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῷον εἶναι, τοὐμὸν δὲ μή; καὶ μὴν ἔφυν ἐλεύθερός γε κἀγώ.

“κλάουσι παῖδες, πατέρα δ’ οὐ κλάειν δοκεῖς;” φήσεις νομίζεσθαι σὺ παιδὸς τοῦτο τοὔργον εἶναι· ἐγὼ δέ γ’ ἀντείποιμ’ ἂν ὡς δὶς παῖδες οἱ γέροντες. εἰκός τε μᾶλλον τοὺς γέροντας ἢ νέους τι κλάειν, ὅσῳπερ ἐξαμαρτάνειν ἧττον δίκαιον αὐτούς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀλλ’ οὐδαμοῦ νομίζεται τὸν πατέρα τοῦτο πάσχειν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

οὔκουν ἀνὴρ ὁ τὸν νόμον θεὶς τοῦτον ἦν τὸ πρῶτον, ὥσπερ σὺ κἀγώ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς; ἧττόν τι δῆτ᾽ ἔξεστι κἀμοὶ καινὸν αὖ τὸ λοιπὸν θεῖναι νόμον τοῖς υἱέσιν, τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν;

1425 ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι, ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐτοῖς προῖκα συγκεκόφθαι. σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτί, ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται· καίτοι τί διαφέρουσιν ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλήν γ᾽ ὅτι ψηφίσματ᾽ οὐ γράφουσιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1430 τί δῆτ᾽, ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ, οὐκ ἐσθίεις καὶ τὴν κόπρον κἀπὶ ξύλου καθεύδεις;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1430 οὐ ταὐτόν, ὦ τᾶν, ἐστίν, οὐδ᾽ ἂν Σωκράτει δοκοίη.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1430 πρὸς ταῦτα μὴ τύπτ᾽· εἰ δὲ μή, σαυτόν ποτ᾽ αἰτιάσει.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1430 καὶ πῶς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1434 ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός εἰμ᾽ ἐγὼ κολάζειν,

1435 σὺ δ᾽, ἢν γένηταί σοι, τὸν υἱόν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1435 ἢν δὲ μὴ γένηται, μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ᾽ ἐγχανὼν τεθνήξεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1435 ἐμοὶ μέν, ὦνδρες ἥλικες, δοκεῖ λέγειν δίκαια, κἄμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τἀπιεικῆ· κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκός ἐστ᾽, ἢν μὴ δίκαια δρῶμεν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1440 σκέψαι δὲ χἀτέραν ἔτι γνώμην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1440 ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1440 καὶ μὴν ἴσως γ᾽ οὐκ ἀχθέσει παθὼν ἃ νῦν πέπονθας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1440 πῶς δή; δίδαξον γὰρ τί μ᾽ ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1440 τὴν μητέρ᾽ ὥσπερ καὶ σὲ τυπτήσω.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1443 τί φῄς, τί φῂς σύ; τοῦθ᾽ ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

τί δ’ ἢν ἔχων τὸν ἥττω
λόγον σε νικήσω λέγων τὴν μητέρ’ ὡς τύπτειν χρεών;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί δ’ ἄλλο γ’ ἤ, ταῦτ’ ἢν ποῇς, οὐδέν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν
εἰς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους
καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω; ταυτὶ δι’ ὑμᾶς, ὦ Νεφέλαι, πέπονθ’ ἐγώ, ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τἀμὰ πράγματα.

ΧΟΡΟΣ

αὐτὸς μὲν οὖν σαυτῷ σὺ τούτων αἴτιος,
στρέψας σεαυτὸν εἰς πονηρὰ πράγματα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί δῆτα ταῦτ’ οὔ μοι τότ’ ἠγορεύετε, ἀλλ’ ἄνδρ’ ἄγροικον καὶ γέροντ’ ἐπήρατε;

ΧΟΡΟΣ

ἡμεῖς ποοῦμεν ταῦθ’ ἑκάστοθ’, ὅντιν’ ἂν γνῶμεν πονηρῶν ὄντ’ ἐραστὴν πραγμάτων,
ἕως ἂν αὐτὸν ἐμβάλωμεν εἰς κακόν,
ὅπως ἂν εἰδῇ τοὺς θεοὺς δεδοικέναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὤμοι, πονηρά γ’, ὦ Νεφέλαι, δίκαια δέ· οὐ γάρ με χρῆν τὰ χρήμαθ’ ἁδανεισάμην ἀποστερεῖν. νῦν οὖν ὅπως, ὦ φίλτατε,
τὸν Χαιρεφῶντα τὸν μιαρὸν καὶ Σωκράτη ἀπολεῖς μετ’ ἐμοῦ ’λθών, οἳ σὲ κἄμ’ ἐξηπάτων.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἀλλ’ οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τοὺς διδασκάλους.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ναὶ ναί, καταιδέσθητι πατρῷον Δία.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἰδού γε Δία πατρῷον. ὡς ἀρχαῖος εἶ.
Ζεὺς γάρ τις ἐστίν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἐστίν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

οὐκ ἔστ’, οὔκ, ἐπεὶ Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί’ ἐξεληλακώς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐκ ἐξελήλακ’, ἀλλ’ ἐγὼ τοῦτ’ ᾠόμην διὰ τουτονὶ τὸν δῖνον. ὤμοι δείλαιος, ὅτε καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἡγησάμην.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει καὶ φληνάφα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οἴμοι παρανοίας. ὡς ἐμαινόμην ἄρα ὅτ᾽ ἐξέβαλον καὶ τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτη. ἀλλ᾽ ὦ φίλ᾽ Ἑρμῆ, μηδαμῶς θύμαινέ μοι, μηδέ μ᾽ ἐπιτρίψῃς, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε

ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ.

καί μοι γενοῦ ξύμβουλος, εἴτ᾽ αὐτοὺς γραφὴν διωκάθω γραψάμενος, εἴθ᾽ ὅτι σοι δοκεῖ. ὀρθῶς παραινεῖς οὐκ ἐῶν δικορραφεῖν ἀλλ᾽ ὡς τάχιστ᾽ ἐμπιμπράναι τὴν οἰκίαν

τῶν ἀδολεσχῶν. δεῦρο δεῦρ᾽, ὦ Ξανθία, κλίμακα λαβὼν ἔξελθε καὶ σμινύην φέρων, κᾄπειτ᾽ ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον τὸ τέγος κατάσκαπτ᾽, εἰ φιλεῖς τὸν δεσπότην, ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν.

ἐμοὶ δὲ δᾷδ᾽ ἐνεγκάτω τις ἡμμένην. κᾀγώ τιν᾽ αὐτῶν τήμερον δοῦναι δίκην ἐμοὶ ποήσω, κεἰ σφόδρ᾽ εἴς᾽ ἀλαζόνες.

ΜΑΘΗΤΗΣ Α

ἰοὺ ἰού.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

σὸν ἔργον, ὦ δᾷς, ἱέναι πολλὴν φλόγα.

ΜΑΘΗΤΗΣ

ἄνθρωπε, τί ποεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὅτι ποῶ; τί δ᾽ ἄλλο γ᾽ ἢ διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας;

ΜΑΘΗΤΗΣ Β

οἴμοι· τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἐκεῖνος οὗπερ θοἰμάτιον εἰλήφατε.

ΜΑΘΗΤΗΣ

ἀπολεῖς, ἀπολεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τοῦτ᾽ αὐτὸ γὰρ καὶ βούλομαι,

ἢν ἡ σμινύη μοι μὴ προδῷ τὰς ἐλπίδας ἢ ᾽γὼ πρότερόν πως ἐκτραχηλισθῶ πεσών.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὗτος, τί ποιεῖς ἐτεόν, οὑπὶ τοῦ τέγους;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

1499 οἴμοι τάλας δείλαιος, ἀποπνιγήσομαι.

ΜΑΘΗΤΗΣ

1505 ἐγὼ δὲ κακοδαίμων γε κατακαυθήσομαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1505 τί γὰρ μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε καὶ τῆς σελήνης ἐσκοπεῖσθε τὴν ἕδραν; δίωκε, παῖε, βάλλε, πολλῶν οὕνεκα, μάλιστα δ’ εἰδὼς τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν.

ΧΟΡΟΣ

1510-1511 ἡγεῖσθ’ ἔξω· κεχόρευται γὰρ μετρίως τό γε τήμερον

1510-1511 ἡμῖν.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org